

PARLAMENT DE CATALUNYA

Presidència
de l'honorable Sr. Joan Casanovas

DIARI DE SESSIONS

Sessió del dia 13 de març del 1934

SUMARI

S'obre la sessió a dos quarts de sis i set minuts de la tarda, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Lectura i aprovació de l'acta de la sessió anterior.

Ordre del dia:

Prec del senyor Romeva al senyor Conseller de Justícia i Dret per a evitar els abusos de ceris constructors de cases.

Discussió del dictamen de la Comissió de Governació sobre el projecte de Llei facultant els Ajuntaments dels Municipis de Catalunya de més de 10,000 habitants, per a establir determinats arbitris sobre solars edificats i sense edificar.

Discurs del senyor Mestres presentant el dictamen.

Consumeix un torn en contra la totalitat el senyor Romeva.

El senyor Fronjosà, per la Minoria d'Unió Socialista, es mostra favorable al projecte proposant, però, l'augment del tant per cent que s'hi fixa.

Resposta del senyor Mestres als senyors Romeva i Fronjosà, mantenint el dictamen tal com ve redactat.

Rectificació del senyor Romeva i intervenció del senyor Arnau.

El senyor Romeva rectifica novament i hom passa a la discussió de l'articulat.

Sense discussió són aprovats els tres articles de què consta el projecte.

Es dona lectura a una esmena dels senyors Balart, Dalmau, Mora i Bancells proposant l'addició d'un nou article.

A prec del senyor Mestres passa l'esmena a estudi de la Comissió i resta suspesa la discussió.

Discussió del dictamen de la Comissió de Governació sobre el projecte de Llei relatiu a la creació d'uns Jurats d'exaccions locals, substituint en les seves funcions als Tribunals Econòmico-administratius de les antigues províncies de Catalunya.

Fa la presentació del dictamen el president de la Comissió, senyor Mestres.

El senyor Ibars, per trobar-se absent el senyor Simó i Bofarull, el qual té presentades diverses esmenes al projecte, demana que sigui suspesa la discussió.

L'honorable senyor President lamenta no poder accedir al prec del senyor Ibars.

Els senyors Fronjosà i Romeva s'oposen, en alguns punts, al projecte.

Resposta del senyor Espanya a les impugnacions d'ambdós senyors Diputats.

Es suspèn uns moments aquesta discussió.

Presentació d'un projecte de Llei sobre autorització d'un suplement de crèdit a les partides 905 i 909 del Pressupost de despeses vigent per a l'actual trimestre. — Passa a la Comissió corresponent. Votació definitiva del projecte de Llei prorrogant per al segon trimestre del 1934 el Pressupost de la Generalitat.

En votació ordinària i havent-hi el quòrum reglamentari és aprovat definitivament l'esmentat projecte de Llei.

Es represa la discussió del projecte de creació dels Jurats d'exaccions locals amb la discussió de l'article.

Article 1.er — La Comissió no accepta una esmena que hi proposen els senyors Simó i Bofarull, Mora, Ibars i Lloret.

El senyor Ibars la defensa.

Resposta del senyor Espanya, de la Comissió, i rectificació del senyor Ibars.

Rectifica el senyor Espanya i és rebutjada l'esmena, fent constar el senyor Ibars el seu vot favorable. S'aprova l'article.

Article 2.^{on} — El senyor Ibars retira una esmena que havia presentat a aquest article i que signava juntament amb els senyors Mora, Simó i Bofarull i Lloret.

Manifestacions del senyor Ruiz i Ponseti i contestació del senyor Espanya.

Es aprova l'article i se suspèn el debat.

Presentació d'un projecte de Llei autoritzant el Govern de la Generalitat per a regular la forma de nomenament dels Jutges i Fiscals municipals i els seus suplents. — Passa a la Comissió respectiva.

Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió especial sobre el projecte de Llei de contractes de conreu.

Capítol IX. Article 72. — Manifestacions del senyor Romeva i resposta del senyor Cerezo, per la Comissió.

El senyor Romeva rectifica.

Intervé el senyor Conseller de Justícia i Dret.

Rectificacions dels senyors Romeva i Conseller de Justícia i Dret.

S'aprova l'article amb el vot en contra del senyor Romeva.

Article 73. — La Comissió accepta una esmena dels senyors Ruiz i Ponseti, Fronjosà, Gerhard i Lloret.

El senyor Ruiz i Ponseti interessa una declaració concreta de la Comissió respecte el significat exacte de l'article.

Resposta del senyor Cerezo.

S'aprova l'article amb el vot en contra del senyor Romeva en la seva redacció definitiva.

Article 74. — Se suspèn la discussió de l'article per tal que la Comissió examini una esmena dels senyors Ruiz i Ponseti, Fronjosà, Gerhard i Lloret.

Article 75. — El senyor Romeva demana uns aclariments que li són donats per la Comissió.

Rectificacions dels senyors Romeva, Cerezo i nova intervenció del senyor Romeva.

Manifestacions del senyor Ruiz i Ponseti, al qual respon el senyor Cerezo.

Intervenció del senyor Conseller de Justícia i Dret.

Ocupa la presidència l'honorable senyor Jaume Serra i Hünter.

El senyor Romeva accepta les explicacions del senyor Conseller i s'aprova l'article.

Article 76. — Es aprova sense discussió.

Article 77. — La Comissió accepta una esmena dels senyors Ruiz i Ponseti, Fronjosà, Gerhard i Lloret i l'article és aprovat en la seva redacció definitiva.

Article 78. — A proposta del senyor Romeva s'introdueix una modificació al redactat de l'article, el qual resta aprovat.

Article 79. — És suprimit a proposta de la Comissió.

Article 80. — Sense discussió és aprovat.

Article 81. — Lectura d'una esmena signada pels senyors Ruiz i Ponseti, Fronjosà, Gerhard i Lloret. A petició de la Comissió el senyor Ruiz i Ponseti explica els motius pels quals ha estat presentada l'esmena.

La Comissió, davant d'aquestes explicacions, accepta l'esmena i és aprovat l'article, definitivament redactat.

Article 82. — Aprovat sense discussió.

Article 83. — La Comissió accepta una esmena dels senyors Ruiz i Ponseti, Fronjosà, Gerhard i Lloret.

El senyor Romeva es manifesta contrari a la modificació que enclou l'esmena. Li respon el senyor Ruiz i Ponseti.

Rectificacions dels senyors Romeva i Ruiz i Ponseti.

S'aprova l'article amb l'esmena acceptada.

Article 84. — Es aprova sense discussió.

Article 85. — Es rebutjada per la Comissió una esmena signada pels senyors Ruiz i Ponseti, Fronjosà, Gerhard i Lloret.

El senyor Ruiz i Ponseti defensa l'esmena.

Torna a ocupar la presidència l'honorable senyor Joan Casanovas.

Resposta del senyor Cerezo, de la Comissió, al senyor Ruiz i Ponseti el qual rectifica i retira l'esmena. Es aprova l'article.

Article 86. — Després d'unes manifestacions de la Comissió, el senyor Ruiz i Ponseti retira una esmena de la qual era el primer signant.

S'aprova l'article amb la modificació proposada per la Comissió.

Article 87. — En virtut d'ésser acceptada per la Comissió una esmena signada pels senyors Ruiz i Ponseti, Fronjosà, Gerhard i Lloret resta suprimit l'article.

Se suspèn el debat a prec de la Comissió.

Ordre del dia per a la sessió de dimecres.

S'aixeca la sessió a les vuit i tres minuts de la vetlla.

S'obre la sessió a dos quarts de sis i set minuts de la tarda, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Al banc roig hi ha l'honorable senyor Conseller de Cultura.

Es llegida i aprovada l'acta de la sessió anterior.

ORDRE DEL DIA

Precs i preguntes

Per a evitar els abusos de certs constructors de cases

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Romeva.

El Sr. ROMEVA: Senyors Diputats: Jo voldria adreçar un prec al senyor Conseller de Justícia i Dret, però em faig càrrec de què la feina que damunt d'ell pesa li impideix de vegades trobar-se a la Cambra en el moment dels precis i preguntes. Demano a la benevolença de la Presidència que se serveixi trametre-li el meu prec.

Jo voldria cridar l'atenció del senyor Conseller sobre un fet del qual són víctimes els industrials dedicats a proveir els materials necessaris al ram de la construcció. Fa molt temps que, a Barcelona principalment, campen uns empresaris de construcció de cases que han trobat el sistema d'ésser empresaris i de treballar sense capital, mitjançant un procediment que en el fons té totes les característiques d'una cosa fraudulenta. El procediment consisteix en adquirir uns solars, valorar-los en una quantitat i satisfer únicament una part petita, deixant tota la resta del deute com una hipoteca damunt del solar, una hipoteca que moltes vegades s'estableix en condicions tals que si manca un termini només del pagament, el que

ha fet la hipoteca es queda amb el solar i tot el que hi hagi construït. Però ve després la segona part. Quan ja tenen el solar, aleshores necessiten el capital per a construir i fan una segona hipoteca; del préstec d'aquesta hipoteca en respon l'edifici a mesura que es va construint, de manera que fan unes hipoteques per plantes. Arriba un moment que l'empresari desapareix o és declarat insolvent, i aleshores, en anar a la subhasta, es fan efectius els drets de l'hipotecari i tots aquells industrials que han subministrat materials es queden sense cobrar. Moltes vegades, no solament s'hi queden aquells industrials, sinó que àdhuc s'hi queden els obrers, ja sovint fins que no tenen construïda una planta no poden cobrar el préstec que tenen contractat; amb l'esquer de què quan hagin construït la planta podran cobrar i pagar, els obrers treballen a fiar. Això, que sembla gairebé una novella, no tindria una gran importància si fos un cas aïllat, però és que resulta un sistema que s'ha generalitzat de tal manera que els industrials que treballen pel ram de la construcció ja gairebé es troben que si no poden treballar pels titulars d'aquest sistema ja gairebé no troben qui els consumeixi llurs productes. El resultat és que queden moltíssimes obres en suspens i que queden perjudicats els industrials — com més modestos són, més —, amb unes quantitats que si les poguessim sumar, si les poguessim totalitzar, donarien una xifra fabulosa. Aquests industrials es troben completament desamparats. El procediment ordinari del comerç és d'anar subministrant el material, no és anar fent contractes cada vegada i registrant-los i seguint tot un tràmit de preocupacions que els obligaria a cada un, per a poder exercir, a tenir muntada a casa seva gairebé, una oficina jurídica.

Bé: aquests industrials — i jo no parlo en nom d'ells, sinó en nom d'un sentit elemental de justícia — demanen si hi ha manera d'evitar que

quan aquests edificis, que s'han fet sense un capital, sense garantir per res els drets d'aquells que amb el producte de llur treball han proporcionat uns materials, vagin a la subhasta per insolvència de l'empresari, si hi ha manera que no es realitzi aquell immoble sense haver satisfet de primer els crèdits que tenen els industrials, que són els que han portat el material, i abonats els crèdits dels obrers que hi han portat llur treball.

Jo no sé quins recursos dóna la Llei per a salvar això, però jo faig aquest prec al senyor Conseller de Justícia perquè ell amb la seva major autoritat i amb la seva major capacitat vegi què es pot fer per a resoldre una situació que està produint una crisi enorme a tots els industrials que depenen del ram de la construcció. Si és qüestió de fer alguna disposició, si és qüestió d'incloure-la en una obra legislativa facultativa d'aquest Parlament, el senyor Conseller de Justícia ens ho dirà. Jo no faig més que apellar als seus sentiments de justícia, al seu amor i al seu desig de fer valer el dret davant de tots, perquè ell vegi quina solució es pot donar a aquest problema.

(Entra l'honorable senyor Conseller de Sanitat i Assistència Social.)

El Sr. PRESIDENT: La Mesa trametrà el prec del senyor Romeva al senyor Conseller de Justícia i Dret.

Discussió del Dictamen de la Comissió de Governació sobre el Projecte de Llei facultant els Ajuntaments dels Municipis de Catalunya, de més de 10,000 habitants, per a establir determinats arbitris sobre solars edificats i sense edificar

El Sr. PRESIDENT: Comença la discussió. Té la paraula la Comissió.

El Sr. MESTRES: Senyors Diputats: Exhaurides, pels Ajuntaments de Catalunya que es troben avui amb dificultats econòmiques produïdes en particular per augments deguts a l'ensenyament amb la creació en els Ajuntaments de més importància de nous Instituts, i també per una tasca lloable que porten a terme preocupant-se de la construcció de nous grups escolars que supleixen les deficiències en què en aquest respecte es trobava Catalunya i també per les altres contingències d'aquests Ajuntaments en la part de sanitat, que cada dia fa més difícil la seva tasca, totes les aplicacions tributàries amb què els facultava l'Estatut municipal, això porta, naturalment a un desnivell econòmic. És just, és lògic, que l'Estat, i en aquest cas la Generalitat, es preocupi de donar-los els mitjans necessaris, com en el seu dia va fer-ho amb les autoritzacions a l'Ajuntament de Barcelona, a fi que puguin saldar llurs pressupostos sense dèficit. Lògic és també que cal no entorpir tots els treballs que porta a terme la Comissió que està encarregada de la formació de la pròxima Llei de Finances locals, que hauria de venir a aquesta Cambra molt aviat; però, interinament, hem de sortir nosaltres a afavorir aquests Ajuntaments a fi i efecte que puguin aplicar altres impostos que els permetin desenvolupar la seva vida col·lectiva, amb la dignitat que és necessària pels Ajuntaments

de Catalunya, majorment, donada la tasca lloable que en aquests moments fan i porten a terme tots aquests Ajuntaments. La Comissió de Governació ha recollit, per tant, amb molt de goig i satisfacció, aquest Projecte del senyor Conseller de Governació, i hi ha introduït una sola i única esmena. En el Projecte de Llei es deia que afectava només a les poblacions de més de 20,000 habitants, però tenint en compte que hi havien també altres poblacions de menor nombre d'habitants afectades també per la mateixa deficiència de cabals per a cobrir els seus pressupostos i saldar-los sinó amb superàvit, quan menys en una forma que no es produís dèficit, ha decidit dictaminar que aquest nombre d'habitants fos de 10,000. Aquesta és l'única esmena que ha introduït la Comissió, i, per tant, els altres articles queden exactament igual com en el Projecte de Llei.

Creiem que la Cambra prendrà en consideració la necessitat de donar aquestes facilitats als Ajuntaments perquè ells puguin desenrotllar la seva vida econòmica.

El Sr. ROMEVA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Romeva.

El Sr. ROMEVA: Senyors Diputats: Ens trobem amb un Projecte de Llei que ens ve quan nosaltres, que estem fent una Llei Municipal, n'hem desglossat per a fer una Llei especial tot el que es refereix a les finances locals i no sabem com quedarà estructurada aquesta vida hisendística, aquesta vida econòmica dels nostres Municipis. És una cosa lamentable que ara haguem de discutir una facultat que s'intenta donar als Municipis per a imposar un arbitri quan encara no sabem quina serà la manera com es regirà la vida econòmica d'aquests Municipis. Hi ha una Comissió que no sé per què no ha enllestit el seu treball, car és un treball que amb el temps que fa que ha rebut el càrrec de fer-ho el podia tenir perfectament enllestit; podríem haver discutit la Llei i aleshores nosaltres sabríem com s'articulaven aquestes coses. Ara ens trobem que no venim a fer res més que posar pedassos, però ningú amb consciència no pot dir si això que projecta aquesta Llei és una cosa que està bé o que està malament.

Hi ha, per altra banda, un aspecte, que és el de què aquesta Llei va a gravar el valor real de la cosa i no la seva utilitat. En aquest sentit, la Llei és anti-econòmica. Jo encara comprendria que es posés com una mena d'estímul perquè els solars fossin edificats i fossin transformats en una cosa útil, damunt dels solars sense edificar; però damunt dels solars ja edificats, no veig que hi hagi cap raó que ho justifiqui, sinó aquesta necessitat de diners que tenen els Ajuntaments.

Jo, per tant, no he de discutir l'articulat d'aquesta Llei que té tants poquíssims articles. Hi ha un sentit general que jo no sé com judicar, perquè no sé com es resoldrà aquest aspecte de les hisendes locals, i, per tant, jo he de salvar el meu vot dient que en una cosa que no sé si estarà bé o estarà malament, no puc fer més que votar en contra.

El Sr. FRONJOSA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Fronjosa.

El Sr. FRONJOSA: Senyors Diputats: Nosaltres, en aquesta Llei — que ens estranya que en lloc

de sortir de la Comissió de Governació no hagi estat tasca encomanada a la Comissió d'Hisenda, sembla que, en realitat, a aquesta li escauria més que a la Comissió de Governació, tota vegada que es tracta d'una facultat que es reconeix als Ajuntaments només que per l'espai d'un any —, en aquesta Llei, dic, votarem, és clar!, en un sentit contrari al del senyor Romeva, perquè no solament hi veiem un d'aquells fonaments de justícia que nosaltres creiem que s'hauria d'aplicar a la propietat territorial, que és una de les propietats de la qual nosaltres comprem menys la seva permanència, sinó perquè també hi veiem a través d'aquesta Llei la possibilitat d'incrementar les edificacions, perquè creiem que els Ajuntaments es cuidaran de posar una tributació major damunt d'un terreny, una superfície de terra sense edificar, que damunt d'un terreny en el qual hi hagi un edifici. Nosaltres, doncs, creiem que aquesta Llei pot ésser una fórmula adequada per a fer possible l'apaivagament, en part, de l'atur que en el ram de construcció sabem nosaltres que avui existeix, i, per tant, tot allò que sigui conduent a resoldre aquest problema, mereixerà per nosaltres l'aprovació, encara que no sigui possible que, d'una manera absoluta, quedi resolt aquest problema dels sense feina.

Està clar que nosaltres, i suposo que la Comissió també ho entendrà com aquesta Minoria, haurem de fer la salvetat de què aquests terrenys que es gravin amb aquest tant per cent, no siguin terrenys de conreu, no siguin terrenys que representin un mitjà de treball per a la gent que conrea la terra...

El Sr. MESTRES: Són solars.

El Sr. FRONJOSA: Doncs, essent així, nosaltres només hem de fer una objecció, que havíem de fer-la al si de la Comissió. Creiem que aquest 1 per 100 podria perfectament arribar fins al 2 per 100, i ningú no podria creure que és cap cosa exagerada, tota vegada que, torno a insistir, una de les propietats que nosaltres estimem més injustes és precisament la propietat de la terra.

Nosaltres, doncs, contràriament, repeteixo, a les paraules finals del senyor Romeva, votarem aquesta Llei.

El Sr. MESTRES: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. MESTRES: El senyor Romeva salva el seu vot per no considerar just el Projecte, i no veu l'aspecte global de la qüestió que es refereix a les hisendes locals. Es plany que no treballi la Comissió encarregada d'aquesta qüestió. Però el senyor Romeva s'ha de fixar en què, segons l'art. 3.er, aquesta autorització es concedeix solament i exclusivament per als Pressupostos d'aquest any, i també ha de tenir en compte que aquesta Llei s'ha fet a precs dels Ajuntaments afectats, que es troben en un estat de dèficit, perquè els permetin aquests nous mitjans, aquests nous ingressos, que el Pressupost d'aquest any no sigui saldat amb aquest dèficit. Ha estat elegit aquest impost sense entrar en el que després resulti de l'estructuració de les hisendes locals, perquè ens trobem que en molts Ajuntaments, per les millores urbanes que han emprès, ha estat la collectivitat que ha donat un major valor a les cases i als terrenys que abans eren solament camps i avui són solars perfectament cotitzables, fins l'extrem — encara que, naturalment, no és qüestió d'explicar aquí casos particulars — que hi ha algun Ajuntament que,

degut a la seva tasca d'urbanització, ha fet créixer de tal manera el valor d'aquests terrenys, que alguns que fa deu anys solament es compraven per un valor de 15,000 pessetes, regalant el propietari la meitat d'aquest terreny, avui s'ha trobat amb què per a construir un grup escolar ha hagut de comprar aquests terrenys i ha pagat 23,000 duros. Veritablement, aquests terrenys s'han beneficiat de l'esforç de la collectivitat.

També amb els terrenys edificats passa el mateix. Sap el senyor Romeva que, precisament, en honor dels Ajuntaments de Catalunya, avui dia fan un gran esforç d'urbanització per a posar les nostres viles a l'altura que mereixen per la seva importància, i això beneficia d'una manera inusitada totes les edificacions que estan en aquelles vies, que, com és lògic, són les més centríques de les poblacions. Per aquests dos aspectes, els Ajuntaments mateixos han considerat, i han adreçat les sollicituds al Conseller de Governació, que el que proposem és el més addient per aquesta interinitat. Naturalment que això tampoc és una solució que nosaltres considerem perfecta, ni molt menys, i que tindriem el mateix desig que en aquesta Cambra es plantegés ja l'aspecte global de la qüestió, a fi i efecte que d'una vegada per sempre, o almenys per la relativitat de la nostra vida, quedi resolt el problema de les finances locals, donant els mitjans necessaris perquè els Ajuntaments puguin complir aquesta tasca, que ja dic que jo sóc el primer en admetre.

Quant al que diu el senyor Fronjosà, no estranyí que hagi vingut de la Conselleria de Governació, en lloc de la d'Hisenda, perquè precisament sap que han estat traslladats tots els assumptes d'hisendes locals a la Conselleria de Governació, i és lògic que aquesta hagi passat el dictamen a la Comissió de Governació. No discrepant amb el senyor Fronjosà sobre aquest arbitri, la Comissió tan sols ha de dir que l'1 per 100 és el que faculta l'Estatut municipal, per això, nosaltres hem de mantenir el dictamen tal com està presentat.

El Sr. ROMEVA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Romeva.

El Sr. ROMEVA: Per agrair les explicacions al senyor President de la Comissió, i per a dir que jo no hi he trobat cap motiu que em faci modificar la meua primera posició. És més, en les seves mateixes explicacions jo hi he trobat raons per afirmar-me en el que jo he dit, perquè el senyor President de la Comissió s'ha referit a l'increment de valor que tenen els solars per virtut de la urbanització, però no ha recordat que hi ha un concepte d'imposició que s'anomena de plus-vàlua. No sabem quan vindrà, si s'aplicarà, si ja s'aplica; de manera que continua en la mateixa posició, perquè el fet que l'impost sigui transitori a nosaltres no ens pot produir cap il·lusió, perquè ja sabem que els impostos comencen essent transitoris i acaben essent permanents.

El Sr. MESTRES: Havent-hi una Comissió que dictamina...

El Sr. ROMEVA: Sí, la Comissió ha dictaminat i el Parlament acordarà que sigui transitori, però l'experiència demostra que després vénen les dificultats i continua de la mateixa manera. Per

tant, jo continuo en la necessitat d'haver de salvar el meu vot en el sentit que deia.

El Sr. ARNAU : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Arnau.

El Sr. ARNAU : Naturalment, que després del que ha dit el senyor President de la Comissió, jo gairebé no hauria d'afegir-hi res, però com que el senyor Romeva s'ha referit als treballs que ve efectuant la Comissió nomenada pel Parlament, per a estudiar la qüestió de les exaccions locals, he de dir que el treball d'aquesta Comissió és constant i permanent. El que passa és que es tracta d'una qüestió delicadíssima, és una qüestió complexa i per a la qual, dintre de la Comissió, com que aquesta està composta de diversos elements, ha d'haver-hi unes discussions àmplies ; que ja hi ha molts treballs que estan efectuats, però que la tasca, malgrat la bona voluntat per part de tots, encara durarà un temps per a poder fer un treball com el que crec que la Comissió ha de fer.

Respecte al que deia el senyor Romeva, no es fa res més aquí, en aquest Projecte de Llei, que demanar una de les concessions que es va fer a l'Ajuntament de Barcelona, i la qual fou àmpliament discutida al Parlament, perquè hem de convenir que, com l'Ajuntament de Barcelona, s'hi troben molts altres Ajuntaments de Catalunya ; sobretot pobles grans, es troben en el mateix estat, avui tenen molts problemes importants de llur vida i que per això necessiten poder desenvolupar-se i eixamplar llurs finances, i com que això que es demana únicament i exclusiva és amb caràcter transitori per aquest any, jo he de dir en nom de la Comissió al senyor Romeva que no ha de témer respecte a la perllongació d'aquest tribut, perquè, com que ha de venir el Projecte de Llei de les Hisendes Locals, allò valdrà dir que quedaran anul·lades totes les coses i totes les Lleis que hi havien abans. Per això jo demanaria al senyor Romeva que, tenint en compte el que es va fer ja per a l'Ajuntament de Barcelona, s'hi sumi per tal que aquesta concessió es faci extensiva als altres Ajuntaments d'importància de Catalunya.

El Sr. ROMEVA : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Romeva.

El Sr. ROMEVA : Per agrair les explicacions que m'ha donat el senyor Arnau i, amb tot el sentiment, dir-li que no puc accedir al prec que em fa, perquè jo no és que trobi bé que s'hagués fet a l'Ajuntament de Barcelona i malament als Ajuntaments de pobles, perquè ja no trobava bé que s'hagués fet per a l'Ajuntament de Barcelona. Jo entenc que aquestes coses s'han de fer subjectant-les a un conjunt i sabent exactament com graviten els impostos damunt de les coses, que ara anem acumulant sense un sentit orgànic. I amb aquest criteri jo he de continuar, sentint-ho molt, en la mateixa posició.

El Sr. PRESIDENT : Es passa a la discussió de l'articulat.

(Són aprovats, sense discussió, els arts. 1, 2 i 3 del Projecte, els quals han estat prèviament llegits pel senyor Secretari.

El senyor Secretari llegeix la següent esmena :)

«Els Diputats que sotasignen tenen l'honor de formular la següent esmena al dictamen sobre el Projecte de Llei facultant els Ajuntaments dels Municipis de Catalunya, de més de 10,000 habitants, per a establir determinats arbitris sobre solars edificats i sense edificar :

ESMENA

S'hi afegirà un nou article, redactat com segueix :

"Que es concedeixi als mateixos Ajuntaments la facultat d'aplicar els extrems que la Llei del 13 d'abril del 1933 concedeix a l'Ajuntament de Barcelona en el seu art. 2.ª i en els apartats b, f i h, si bé es modifica l'apartat f en el sentit que l'arbitri sobre espectacles es podrà aplicar als bitllets superiors a 0'75 pessetes."

Palau del Parlament, 9 de març del 1934. — Balart, Dalmau, Mora i Adserà i Bancells.»

(Entra l'honorable senyor Conseller de Governació.)

El Sr. PRESIDENT : ¿La Comissió ha de fer alguna observació?

El Sr. MESTRES : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor President de la Comissió.

El Sr. MESTRES : Aquesta esmena ve a donar als Ajuntaments uns altres arbitris, que es refereixen als que es donaren, segons es diu allí, a l'Ajuntament de Barcelona, i poder elevar l'impost de solars sense edificar fins al 6'50 per 1,000, establint una escala corresponent del 3 al 6'50 ; a poder fer l'apartat f per a establir un arbitri sobre els espectacles públics, i un altre per a elevar els recàrrecs sobre contribucions urbanes industrials.

La Comissió, la majoria de la Comissió, creu que això és un augment que gairebé es pot equiparar amb l'augment d'ingressos que donàvem en l'articulat de la Llei. Per tant, jo agrairia que això, no sabent el parer de les Minories, passés a estudi de la Comissió, a fi i efecte de veure si aquests arbitris es poden donar o concedir-los amb una condició : que el que apliqui uns impostos, no apliqui els altres. Perquè aleshores, sense saber què acordi la Comissió encarregada d'aquesta dictaminació sobre hisendes locals, potser si que nosaltres fariem ara una cosa desarticulada o que podria portar dificultats el dia de demà.

El Sr. PRESIDENT : Se suspèn aquest debat. Queda pendent d'estudi de la Comissió aquesta esmena.

Discussió del Dictamen de la Comissió de Governació sobre el Projecte de Llei relatiu a la creació d'uns Jurats d'exaccions locals substituïnt en les seves funcions als Tribunals Econòmico-administratius de les antigues províncies de Catalunya

El Sr. PRESIDENT : Es comença la discussió. Té la paraula la Comissió.

El Sr. MESTRES : Aquest Projecte de Llei, si alguna cosa té, és, segons considera la Comissió, que ve amb retard a la Cambra. No és concebible, al nostre entendre, que, traspassada la legislació municipal a Catalunya, ens trobem que totes les

reclamacions que es facin als Ajuntaments en sentit econòmic, siguin aquestes dictaminades per Jurats o Tribunals que no siguin els de la Generalitat. Així, ens trobem nosaltres en què els Tribunals Econòmico-administratius, estan formats per empleats d'Hisenda i l'Advocat de l'Estat; i aquest Projecte de Llei, no tendeix a altra cosa que a substituir aquests Tribunals de constitució, gairebé podríem dir, anti-econòmica, pels Tribunals de la nostra terra, constituint-se així, per tant, un graó més en la nostra legislació municipal.

Per tant, nosaltres no hem introduït en el Projecte altra modificació que la que respon al sentit de completar el Projecte de Llei del senyor Conseller de Governació en la part que es refereix a Barcelona circumscripció i a Barcelona ciutat, que d'un sol Tribunal, nosaltres n'hem fet dos; i també la modificació que representa el crear un Tribunal Superior per les reclamacions superiors a 25,000 ptes., el qual residirà a Barcelona i entendrà en totes les reclamacions de Catalunya, en lloc d'anar aquestes reclamacions a Madrid, com fins ara han anat, quan les reclamacions eren superiors a 5,000 pessetes. Introduïm aquesta modificació en ordre a aquest Tribunal Superior, perquè nosaltres considerem que això s'ha de fer a Catalunya des del moment que els serveis ens han estat traspassats.

El Sr. IBARS: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ibars té la paraula.

El Sr. IBARS: Senyors Diputats: Nosaltres, millor dit, el senyor Simó, tenia presentada una sèrie d'esmenes a aquest Projecte de Llei referent a la creació dels Tribunals Econòmico-administratius. Nosaltres no ens oposem a aquest dictamen; a l'inrevés, nosaltres voldríem millorar-lo. Per tant, jo demanaria que, a ésser possible, el senyor President suspengués aquest debat fins que estigués present a la Cambra el senyor Simó, signant d'aquestes esmenes. De totes maneres, si el senyor President no creu oportú suspendre aquesta discussió, com jo demano, jo procuraré fer els possibles per a defensar aquestes esmenes, que, d'estar present, defensaria el senyor Simó i Bofarull.

El Sr. PRESIDENT: Tots els senyors Diputats saben prou que la Presidència accedeix fàcilment als precs dels senyors Diputats, però modificar fins aquest límit l'ordre del dia, fóra pertorbador per a les deliberacions de la Cambra. La Presidència sent moltíssim no creure oportú accedir a la demanda del senyor Ibars, amb la seguretat de què el senyor Ibars podrà mantenir les esmenes signades pel senyor Simó i Bofarull i que amb la seva competència illustrarà la Cambra.

El Sr. FRONJOSÀ: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Fronjosà.

El Sr. FRONJOSÀ: Senyors Diputats: Jo sóc una persona que trobo dificultats en interpretar i comprendre les coses i sóc, per tant, retardatari en l'assimilació. Per això sempre he de menester el consell dels meus amics de Minoria a fi que m'illustrin; en conseqüència, avui em veig en el cas dolorós d'haver de comunicar als meus companys de Comissió que hi han algunes coses en aquest Projecte de Llei, amb les quals no estic totalment d'acord.

Es evident que això ho havia de dir en el si de la Comissió i traduir-ho en vots particulars. Però, ¿què podem fer-hi si, ja ho he dit prèviament, tinc dificultats per a l'assimilació immediata, per a la fàcil percepció de les coses?

El Sr. PRESIDENT: Les seves intervencions en la Cambra, demostren el contrari, senyor Fronjosà.

El Sr. FRONJOSÀ: Agraïxo molt l'amabilitat i la gentilesa amb què ens distingeix el senyor President.

En primer terme, aquest Projecte ja prejutja la distribució territorial de Catalunya, fixant uns centres burocràtics que deixen sense cap esperança a altres localitats que puguin ésser mereixedors d'aquesta distinció. Tots nosaltres, abans de viure en el règim autonòmic, ens havíem esforçat en anullar dintre de la mesura que ens era possible, la influència de les «cuatro provincias catalanas»; i nosaltres, amb aquest Projecte de Llei, en el seu art. 2.ª, i també en el 4.^t d'una manera tan subtil com es vulgui, en definitiva reconeixem la permanència i donem uns drets a les antigues capitals de «provincia», ja que sense altra explicació, ni sense altra causa, els atribuïm unes facultats que, sense voler dir que no tinguin, tampoc no podem negar que hi hagin altres localitats catalanes que en siguin mereixedores. Per això, jo crec que els meus companys de Comissió em permetran que, una vegada estudiat amb major deteniment aquest art. 2.ª, nosaltres insinuem una petita disconformitat en allò que sembla reconeixement d'una permanència de les famoses «provincias» que la dinastia borbònica va establir a casa nostra.

Hi ha en l'art. 4.^t també, una cosa amb la qual nosaltres estarem sempre disconformes. Ens referim al reconeixement dels «Cuerpos», d'aquests «Cuerpos» que han estat un pesombre en aquest país, i que hi ha hagut moments que eren gairebé els amos de l'Estat. Tota la nostra Llei Municipal giravolta a l'entorn de què l'esperit dels «Cuerpos» no prosperi, és més, que no surti per cap banda; i aquí, en l'article 4.^t d'aquesta Llei, cerquem per formar part d'aquests Jurats comarcals res menys que a dos «Cuerpos»: el Cos de Secretaris municipals i el Cos d'Interventors, el que és equivalent a llur consagració, ja que els donem una bel·ligerància, i els fem un reconeixement; i crec que continuant per aquest camí, farem de Catalunya un petit Estat que els «Cuerpos» l'arribaran a ofegar. Jo voldria, doncs, que els meus companys de Comissió, amb les intervencions i la collaboració dels senyors Diputats, cerquessin una altra nomenclatura, perquè classifiquessin aquests senyors, a l'efecte de què ja prèviament no se'ls reconegués un dret de poder-se establir ni erigir en «Cuerpo». En la discussió de l'articulat, el meu estimat companys Ruiz i Ponseti, que té l'exclusiva en això de la fòbia als «Cuerpos» (*Ria-lls*), ja s'encarregarà de discutir-ho amb molta més competència que jo i argumentar-ho de forma més gràfica i segurament més eficient.

Hi ha en l'art. 7.e una altra qüestió que crec improcedent mencionar en l'articulat d'una Llei. Aquí es parla de què els Ajuntaments podran intervenir com a part en totes les reclamacions sobre exaccions municipals, i concedir la seva representació a la Federació de Municipis Catalans o a qualsevol altra associació d'aquest caràcter; i nosaltres creiem que

és inadequat que en aquest Projecte de Llei es parli de la Federació de Municipis Catalans o de qualsevol altra collectivitat o associació, d'una manera concreta. Creiem que fóra millor que aquest article digués que es podrà concedir la seva representació a qualsevol associació que representi una Mancomunitat o conjunció d'interessos municipals de Catalunya; però parlar de la Federació de Municipis, en una Llei, ens fa una oloreta sospitosa, que em sembla que no està molt bé. Perquè la Federació de Municipis avui existeix, però ningú no ens garantitza que demà pugui existir, i el fet de què se la consigni en una Llei ja dóna una bel·ligerància i supremàcia a una entitat, que és molt respectable i digna d'elogi, però que sembla que nosaltres en el Parlament no ens ha de merèixer una deferència major que la que ens pugui merèixer qualsevol altra entitat d'aquesta naturalesa. I, per tant, jo crec que en aquest art. 7.^è també s'hauria de modificar en el sentit de què no es nomenés d'una manera concreta una collectivitat determinada.

Aquestes són les objeccions que aquesta Minoria ha de fer en aquest Projecte de Llei, però hem d'advertir que en els que nosaltres posarem tota la nostra intelligència per a convèncer als nostres companys de Cambra és precisament en l'art. 4.^è i en aquest art. 7.^è que creiem inadequats i fins potser desprovistos d'aquell gust que totes les Lleis també deuen haver de conservar.

El Sr. ROMEVA : Demano per parlar.

El Sr. ESPANYA : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Romeva.

El Sr. ROMEVA : Senyors Diputats : Jo, en relació a la totalitat del Projecte de Llei, hauria de repetir les manifestacions que ha fet el senyor Ibars, però, a més, desitjaria fer remarcar una altra cosa, una cosa que el mateix podria fer remarcar a base d'aquest Projecte de Llei que a base d'altres Projectes que es discuteixen, i que em sembla a mi una cosa important.

Aquest Parlament té a fer una feina que és bàsica, que hauria hagut d'ésser prèvia a qualsevol altra obra de legislació que impliqués la constitució d'organismes en una ària jurisdiccional determinada : la divisió administrativa de Catalunya. No hem fet la divisió administrativa de Catalunya, jo no sé per què. Semblava una de les primeres coses que havíem de fer, però resulta que fem Projectes de Sanitat amb una divisió, anem ara a un Projecte sobre els Tribunals d'exaccions municipals que implica una altra divisió, tenim en el Projecte de Contractes de Conreu unes àries jurisdiccionals establertes per les Comissions Arbitrals que impliquen un altre tipus de divisió, i quan hagim acabat aquesta obra legislativa, podrà ésser una divisió administrativa que no servirà per a res, perquè no hi serem a temps de posar-hi ni tan sols la policia i els delegats del Poder executiu.

(Entra l'honorable senyor Conseller de Finances.)

Es aquesta una objecció que em sembla a mi d'un caràcter quelcom important. Jo no crec que la Comissió no hi hagi pensat. Suposo que deu haver tingut motius per a obrar com ha obrat,

però crec que s'hauria de tenir en compte i que s'hauria de pensar en la situació que es crearà el dia que volguem fer una divisió administrativa de Catalunya, que és una cosa que ens manca, i ens trobem amb l'ària de Catalunya dividida i subdividida amb unes parcelles que no tindran cap coincidència en relació a jurisdiccions diferents i finalitats també diferents, i aleshores la divisió administrativa no sabrem perquè serveix. I mentre tant, coincidint amb el senyor Fronjosà, no trobem bé que haguem de seguir la pauta de les «províncies» consagrant coses que potser tots hauríem de tenir interès en esborrar.

Per tant, jo faig aquesta suggerència perquè la Comissió vegi si es pot salvar, si en establir aquest Tribunal i determinar la seva jurisdicció es pot fer una salvetat perquè aquesta ària jurisdiccional s'adapti a la divisió administrativa que nosaltres fem.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Espanya.

El Sr. ESPANYA : Senyors Diputats : Vaig a contestar breument la impugnació de totalitat que els amics senyors Fronjosà i Romeva acaben de fer d'aquest dictamen que estem discutint.

En realitat, aquest dictamen o aquest Projecte de Llei obeeix a una necessitat absoluta. Es féu el traspàs per l'Estat a la Generalitat de tots els serveis d'hisendes locals, i en traspassar-se els serveis d'hisendes locals es digué que quedava com a facultat de la Generalitat l'organització dels Tribunals econòmico-administratius *provincials*, però que en tant la Generalitat no els organitzés subsistirien els Tribunals que actualment existeixen.

Aquests Tribunals són de l'Estat i estan organitzats a base d'una per cada capital de les antigues «províncies» de Catalunya, que tenen la cura de resoldre tots els afers que es refereixen a l'efectivitat i a les apel·lacions o reclamacions que hi havia contra les exaccions locals, i ens trobàvem que tenint traspassat un servei, de fet encara existia una organització de l'Estat formada per funcionaris de l'Estat que resolien qüestions que afectaven únicament els Municipis de Catalunya i la Generalitat de Catalunya. Per tant, hi havia la necessitat, en aquest cas urgent, de sostreure de l'Estat un organisme que havia de dependre de la Generalitat. Es a dir, que existia un organisme depenent de l'Estat per a resoldre assumptes que afectaven únicament la Generalitat. Amb l'autonomia i l'organització del cos de la nostra autonomia, cal, doncs, substituir els Tribunals econòmico-administratius «provincials». Però en tractar de substituir-los, no teníem més remei que organitzar una cosa més o menys semblant en tots els llocs on existeixen aquests Tribunals, i d'aquí ve que el Govern i que la Comissió no ha volgut prejutar la divisió territorial futura de Catalunya, no han volgut entrar en un assumpte d'aquesta naturalesa, sinó que es limiten a presentar un Projecte de Llei per a substituir uns Tribunals existents actualment a Girona, a Lleida, a Tarragona i a Barcelona, i substituir-los creant uns Jurats que es diuen comarcals d'exaccions locals, precisament en els mateixos llocs on estaven aquells. No es va, doncs, a ressuscitar

les antigues «províncies», no existeix cap interès en mantenir els Tribunals primitius, sinó únicament la necessitat de substituir aquells quatre Tribunals econòmico-administratius «provincials», per quatre Jurats d'Exaccions Locals.

A més, s'ha de tenir en compte que contra les resolucions dels Jurats d'exaccions locals, el mateix que contra les resolucions dels Tribunals Econòmico-administratius «provincials», hi ha un recurs contencioso-administratiu, i que aquest s'ha d'entaular precisament als Tribunals contencioso-administratius que actualment existeixen a Catalunya, i dóna la casualitat que no hi ha més que els de Girona, de Lleida, de Tarragona i de Barcelona, i, per consegüent, no tenim més remei, en fer un Projecte de Llei que obeeix a una realitat, que aténir-se a la realitat d'aquests Tribunals i crear els Jurats en aquesta forma. Aquest ha estat l'abast d'aquest Projecte de Llei, i per això ha respectat íntegrament aquesta existència de Jurats en les capitals que s'esmenten en el Projecte.

L'altra oposició que ha fet l'amic Fronjosà — perquè l'oposició de l'art. 2.ª l'han fet els amics Romeva i Fronjosà — és la de què es parla de cossos. Potser és una equivocació, i més que cossos haurien d'ésser col·legis. Per tant, podria substituir-se aquesta paraula, ja que a Catalunya no existeixen cossos i el que sí existeixen són col·legis perfectament organitzats, precisament, fa temps, per la Generalitat amb el caràcter de Col·legi Únic de Secretaris a Catalunya i Col·legi d'Interventors, de manera, que no hi ha cap inconvenient en substituir Cos de Secretaris i Cos d'Interventors per les paraules Col·legi de Secretaris i Col·legi d'Interventors.

S'ha cercat precisament la intervenció d'aquestes dues entitats, perquè els problemes i les reclamacions que afecten a les exaccions locals són uns problemes d'ordre tècnic. No totes les persones estan suficientment preparades per a intervenir en reclamacions d'aquesta naturalesa, ja que es necessita estar especialitzat en matèria d'exaccions locals, que és complexa; per tant, en crear un organisme, la Generalitat, era natural que cerqués que del mateix en formessin part persones assabentades, tècniques i coneixedores de la matèria, i a aquest fi es pensa amb els Secretaris de primera categoria que, segons la Llei, tots han d'ésser Advocats i amb coneixements superiors i, a més, amb els components del Col·legi d'Interventors que per les seves carreres són persones especialitzades i tècniques en tota aquesta matèria.

I d'aquesta manera, donada la independència d'aquests organismes que potser no tenien els de l'Estat, perquè estaven formats pel senyor Delegat d'Hisenda, pel senyor Interventor d'Hisenda, pel senyor Administrador de Rendes, pel senyor Advocat de l'Estat, persones totes elles que no estaven veritablement especialitzades en la matèria, perquè la matèria d'Hisenda de l'Estat és molt distinta de la matèria d'Hisenda dels Municipis. Les finances municipals tenen un abast totalment distint a les impositcions de l'Estat i, per consegüent, substituïm nosaltres funcionaris de l'Estat, no per funcionaris de la Generalitat, sinó per organismes independents de la Generalitat, que no formen part de la Generalitat, sinó que són Col·

legis formats per persones tècniques que es dediquen a les funcions especials dels Municipis i que donaran segurament bons resultats i que faran els seus falls o les seves resolucions segurament amb tota independència i amb coneixement de causa per a la resolució amb tota justícia de les qüestions presentades.

Aquestes són, doncs, les respostes a les observacions que han fet els amics Fronjosà i Romeva, que jo crec que els satisfaran. Pel restant, em sembla — almenys així ho havia vist en la Comissió, de la qual forma part el senyor Fronjosà — que en principi hi estava conforme, perquè per a nosaltres era una cosa que no podia satisfer-nos el veure que existia encara un Tribunal que depenia de l'Estat central, amb representants de l'Estat, per a venir a complir unes funcions que no són pròpies, que no són estatals, que corresponen, en tot cas, a la Generalitat, i que, per tant, nosaltres les haviem d'organitzar amb tota independència dels organismes de l'Estat. Aquests Tribunals continuaran existint, però existiran per totes les funcions estatals, pels serveis de l'Estat, per tots els altres serveis que siguin de caràcter municipal a Catalunya, existiran aquests organismes que nosaltres creem per la nostra Llei votada per aquest Parlament.

El Sr. PRESIDENT: Es suspèn, per uns minuts, aquest debat per donar lectura a un decret de l'honorable senyor President de la Generalitat autoritzant la lectura d'un Projecte de Llei.

Presentació d'un Projecte de Llei sobre l'autorització d'un suplement de crèdit a les partides 905 i 909 del Pressupost de despeses vigent per a l'actual trimestre

(El senyor Secretari dóna lectura al següent)

«DECRET

Com a President de la Generalitat, a proposta del Conseller de Finances i d'acord amb el Consell, He resolt:

Autoritzar el Conseller de Finances per a presentar al Parlament de Catalunya un Projecte de Llei sobre l'autorització d'un suplement de crèdit de 115,970'22 pessètes, a les partides 905 i 909 del Pressupost de despeses vigent per a l'actual trimestre.

Barcelona, 8 de març del 1934. — Lluís Companys.»

(El senyor Conseller de Finances passa a ocupar la tribuna de Consellers i dóna lectura al següent Projecte de Llei:

«AL PARLAMENT DE CATALUNYA

La Llei econòmica del 27 de desembre del 1933, per virtut de la qual fou prorrogat pel trimestre primer del 1934, el Pressupost del 1933, deixà fixades en un 25 per 100 de l'import de les partides votades pel 1933, les dotacions de despeses i els recursos cor-

responents als ingressos de l'esmentat trimestre, amb les úniques excepcions assenyalades per la dita Llei.

En promulgar-se aquesta, no es tingué en compte l'augment de subvenció de l'Estat per a la conservació de camins, que en quantia de 476,757'08 pessetes, incrementà el Pressupost del passat exercici i que fou objecte d'un suplement de crèdit autoritzat per Llei del 3 d'agost del 1933.

La pròrroga dels Pressupostos de l'Estat, acordada també per l'actual trimestre, implica la subsegüent continuació d'aquell augment, que representa la quantitat líquida de 115,970'22 pessetes que percebrà la Generalitat sobre l'import calculat per aquest concepte a la partida 38 del Pressupost d'ingressos.

Es necessari, per altra part, atendre el pagament de diverses atencions del Pressupost de despeses, que resulten insuficientment dotades com són els havens dels capatassos i peons, als quals el Consell Executiu acordà concedir un augment de sou, i l'adquisició de material i utilitatge per al servei de conservació que importaven en conjunt 115,970'22 pessetes.

Per tot el que s'ha exposat, el Conseller de Finances, d'acord amb el Consell Executiu, té l'honor de sotmetre a la deliberació del Parlament el següent

PROJECTE DE LLEI

Article 1.er Es autoritzat un suplement de crèdit de 35,600 pessetes a la partida 905 del Pressupost de despeses vigent per a l'actual trimestre "Personal de zeladors, capatassos, peons caminers i auxiliars de tota mena, salaris i premis reglamentaris", i un altre de pessetes 80,370'22 a la partida 909, "Adquisició, distribució i utilització de material i altres despeses motivades pel servei de conservació ordinària de les carreteres i camins veïnals".

Article 2.^{on} Els esmentats augments de consignacions per a despeses seran coberts amb una ampliació d'igual import de 115,970'22 pessetes, atribuïda a la partida 38 del Pressupost d'Ingressos, "Subvenció per a la conservació de camins", en virtut de la major aportació de l'Estat segons Ordre del Ministeri d'Obres Públiques del 24 de març del 1933, que proporcionalment tindrà aplicació a l'actual trimestre en què segueix prorrogat el Pressupost de l'Estat del passat exercici.

Barcelona, 8 de març del 1934. — Lluís Companys. — El Conseller de Finances, Martí Esteve.»

(Passa a la Comissió corresponent.)

Durant la lectura, entra l'honorable senyor Conseller de Justícia i Dret.)

Votació definitiva del Projecte de Llei prorrogant per al segon trimestre del 1934 el Pressupost de la Generalitat

El Sr. PRESIDENT: Va a procedir-se a la votació definitiva del Projecte de Llei prorrogant per al segon trimestre del 1934 el Pressupost de la Generalitat. Votació ordinària? (Assentiment.) ¿S'aprova? (Assentiment.) Éssent evident que hi ha el *quòrum* reglamentari, resta aprovat definitivament aquest Projecte de Llei.

(La Llei de referència es publica com a anex a aquest DIARI DE SESSIONS.)

Represa de la discussió del Dictamen de la Comissió de Governació sobre el Projecte de Llei relatiu a la creació d'uns Jurats d'exaccions locals substituint en les seves funcions als Tribunals Econòmico-administratius de les antigues províncies de Catalunya

El Sr. PRESIDENT: Llista la discussió de totalitat, s'entra a la discussió de l'articulat.

(Es llegeix l'esmena següent presentada a l'article 1.er del dictamen:

«Es suprimirà la frase final que diu: "...i un Jurat Superior d'exaccions locals."»

Palau del Parlament, 9 de març del 1934. — Simó, Mora, Ibars i Lloret.)

El Sr. ESPANYA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. ESPANYA: La Comissió no l'accepta.

El Sr. IBARS: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ibars.

El Sr. IBARS: Senyors Diputats: Jo, abans que res, he de lamentar que en la nova organització que es fa dels Tribunals Econòmico-administratius es copii exactament el mateix que existia en la Llei Espanyola portada al Parlament per Gamazo, l'any 1800 i tants. Aquests Tribunals Econòmico-administratius allarguen d'una manera desmesurada la resolució de les reclamacions. A nosaltres ens sembla que a Catalunya, precisament perquè ens regim per un sistema autònom i perquè es tracta d'una rectificació que es demana a l'administració mateixa d'actes realitzats per ella, em sembla que seria convenient que els Jurats comarcals fossin els únics que haguessin d'entendre en única instància en totes aquestes reclamacions, tota vegada que les reclamacions que es promouen al Tribunal Econòmico-administratiu després han d'anar al Jurat superior Econòmico-administratiu i a la vegada després es converteix en Contencios; és a dir, que allarguem massa la resolució de les reclamacions que es presentin pels individus que es considerin perjudicats en llurs interessos.

Per això nosaltres creiem que és inútil la creació i que és perjudicial encara la creació d'aquest Jurat superior d'Exaccions Locals que ve a ésser una còpia, un calc del Tribunal Superior Econòmico-administratiu, i ens sembla que, suprimint-lo, facilitaríem el que es realitzessin més ràpidament tots els assumptes que es presenten a resolució dels Tribunals Econòmico-administratius, per anar després al Tribunal Contencioso-administratiu.

El Sr. ESPANYA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Espanya.

El Sr. ESPANYA: La Comissió creu que no pot modificar la redacció que s'ha donat a aquest article 1.er, per entendre que l'existència del Jurat Superior d'Exaccions locals obeeix a la necessitat de què determinades reclamacions vagin a parar a un organisme on hi hagi persones més ben preparades per a resoldre precisament aquestes reclamacions donada la seva importància. Sempre ha

existit aquest criteri de què, segons la importància de les reclamacions, hi hagi determinats organismes, i per això s'hi ha posat que fins a la quantitat de 25,000 ptes., totes les reclamacions aniran als Jurats Comarcals, però que totes aquelles altres reclamacions que puguin excedir de la quantitat de 25,000 ptes., per tractar-se ja de reclamacions d'un abast, bastant important, vagin al Jurat Superior, que estarà constituït, no per tres persones, sinó per cinc, perquè ultra les tres persones que formen el Jurat Comarcal, hi figuraran el Cap del Departament de Finances de la Generalitat i un catedràtic professor lletrat de l'Escola d'Administració. Això és per a donar encara més tecnicisme, si es vol, a l'organisme o al Tribunal que ha de fallar aquestes reclamacions, és per a donar més garanties a les persones i entitats que acudeixen a aquests Tribunals. Per això nosaltres hem cregut necessari que existeixi un Jurat Superior d'Exaccions Locals per a la resolució d'aquests assumptes.

El Sr. IBARS: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ibars.

El Sr. IBARS: Lamento que la Comissió no accepti la nostra proposició, tota vegada que, com he dit abans, sembla que vagin a centralitzar-se els serveis a Barcelona. Nosaltres fugim de la centralització i cal tenir en compte una altra cosa, el Tribunal aquest no ha de fallar, no és un contenciós, és a dir, no són dos que pledegen, sinó que és una rectificació que es demana a l'administració mateixa i això igual ho farà el Tribunal inferior que el Tribunal superior, perquè després han d'anar al Tribunal Contencioso-administratiu per força, si no arriben a un arranjament.

El Sr. ESPANYA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. ESPANYA: No està en el criteri de la Comissió, ni en el del Projecte de Llei, la centralització, sinó que en lloc de crear el Tribunal a Barcelona, es creen Tribunals un a cada una de les capitals de les antigues províncies de Girona, Tarragona i Lleida, i això és per a substituir la jurisdicció de cada un d'aquells Tribunals, creant els mateixos organismes a cada una d'aquestes ciutats per a no perjudicar els Ajuntaments i els reclamants, els agreujats que puguin haver-hi per exencions locals dintre cada una de les jurisdiccions esmentades. De manera que no hi ha centralització. Si es crea un Tribunal superior és per millor garantia. Totes les reclamacions que per una quantia superior a 25,000 pessetes es puguin produir, quasi no hi ha contribuents més que a Barcelona que les puguin formular i alguna de les ciutats més importants de Catalunya; però tingui la seguretat el senyor Ibars, que passaran anys sense que hi hagi cap reclamació d'aquesta naturalesa fora dels Jurats de Barcelona. Per això s'ha posat el tipus de 25,000 pessetes, que és un límit prou alçat perquè no hagin de venir reclamacions de fora Barcelona. Aquestes reclamacions s'han de fallar per un Tribunal superior que mereixi tota classe de garanties, i les mereix perquè formen part d'aquest Jurat a més, el Cap del Departament de Finances de la Generalitat i també un professor lletrat de l'Escola d'Administració. Això

és donar més garanties, sense causa perjudici de cap classe a les comarques.

El Sr. PRESIDENT: ¿Queda rebutjada l'esmena? (El senyor Ibars fa constar el seu vot favorable a l'esmena.) Resta rebutjada, amb el vot a favor del senyor Ibars.

S'aprova l'art. 1.º? (Assentiment.) Resta aprovat.

(Es dona lectura a l'esmena següent, presentada a l'art. 2.º del dictamen:

«Es suprimirà el segon apartat d'aquest article.

Palau del Parlament, 9 de març del 1934. — Simó, Mora, Ibars, Lloret.»

El Sr. IBARS: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ibars.

El Sr. IBARS: Davant les manifestacions fetes per la Comissió i com que aquí es tracta de la creació del Jurat superior que funcionarà a la ciutat de Barcelona, prejutjo la sort d'aquesta esmena i no m'atreveixo a defensar-la, perquè és de suposar que serà rebutjada.

El Sr. PRESIDENT: Així, retira l'esmena?

El Sr. IBARS: La retiro.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Resta retirada l'esmena. Té la paraula el senyor Ruiz i Ponseti.

El Sr. RUIZ I PONSETI: A propòsit d'aquest article 2.º, em sembla que convindria reiterar la meditació de què hauríem d'aprofitar totes les ocasions per a no exacerbar el vici de la burocràcia, i limitar tot el possible la quantia dels organismes que anem a crear. Aquí veig que creem dos Tribunals amb finalitats idèntiques a l'ex-província de Barcelona, un per Barcelona-Ciutat i un altre pels pobles de l'antiga «província». Jo crec absolutament innecessari aquests dos Tribunals, perquè si n'hi ha un que ha d'intervenir només en reclamacions relatives a Barcelona-Ciutat, crec que aquest Tribunal és absolutament innecessari. És a dir, que facin ja directament el recurs els contribuents que es considerin atropellats, perquè l'Ajuntament de Barcelona, hem de suposar, hem de desitjar — i jo ho dono ja per suposat des d'ara — que essent un dels organismes que fixin les normes contributives, aquest Ajuntament tindrà almenys tanta capacitat com pugui tenir aquest Tribunal, al qual cal formular la reclamació. Jo crec que del Tribunal especialitzat en els afers de Barcelona-Ciutat en podríem prescindir en absolut, amb notable avantatge pel nostre pressupost, i deixar un sol Tribunal per tot el que faci referència a l'antiga «província» de Barcelona, i si per cas amb la recomanació tàcita que no perdi el temps amb reclamacions relatives a Barcelona-Ciutat, perquè allò que faci Barcelona-Ciutat ja estarà prou bé i no seria ningú aquest Tribunal per a esmenar-li la pàgina.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. ESPANYA: La creació dels dos Jurats comarcals aquí, a la ciutat de Barcelona, obeeix a dos principis; en primer lloc és aquell principi de què hem parlat abans, que és donar la sensació que no és respectada pas la divisió territorial actual de Catalunya de les antigues províncies. La provà és que es creen dos Jurats comarcals, un per la circumscripció Barcelona-Ciutat i l'altre per la circumscripció electoral dels pobles de l'antiga província de Barcelona; però és que aquí la necessitat obliga a la creació dels dos Jurats perquè la realitat demostra

que són tantes les reclamacions que aquí es produeixen que és impossible que un sol Jurat comarcal pugui donar abast a la tramitació de totes a la vegada, i cal separar l'Ajuntament de la ciutat de Barcelona dels Ajuntaments dels altres pobles, perquè la ciutat de Barcelona per si sola proporciona una infinitat de reclamacions que, naturalment, obliguen a funcionar aquest Jurat comarcal d'una manera quasi intensiva; si a això hi afegíssim totes les altres reclamacions de tots els altres pobles, potser es produiria un retard en la resolució d'aquests assumptes, que no convé pas, perquè el primer que volen els Ajuntaments, inclús per a regularitzar les seves hisendes locals, el mateix que els particulars que acudeixen amb reclamacions, és que es resolguin immediatament, perquè qualsevol retard en aquestes reclamacions perjudica naturalment tots els interessos, però d'una manera principal els interessos de la bona administració municipal, perquè hem vist repartiments municipals que no es resolen mai, i això naturalment produeix un retard en l'administració municipal, en la recaptació d'aquest arbitri, que en molts Ajuntaments és la base principal de la seva hisenda local, que els perjudica notablement. Per tot això hem cregut que valia la pena de crear un Jurat més a Barcelona, perquè aquestes reclamacions es resolguin amb el menor temps possible. És aquest el motiu que ha tingut el Govern i que la majoria de la Comissió comparteix per a crear dos Jurats comarcals aquí a Barcelona.

El Sr. PRESIDENT: S'aprova l'article? (*Assentiment.*) Resta aprovat.

Se suspèn aquest debat.

Presentació d'un Projecte de Llei autoritzant el Govern de la Generalitat per a regular la forma de nomenament dels Jutges i Fiscals Municipals i els seus suplents

(*Es dona lectura al següent:*

«DECRET

Com a President de la Generalitat de Catalunya, a proposta del Conseller de Justícia i Dret, i d'acord amb el Consell,

He resolt:

Autoritzar el Conseller de Justícia i Dret per a presentar al Parlament un Projecte de Llei autoritzant al Govern de la Generalitat per a regular la forma de nomenament dels Jutges i Fiscals municipals i els seus suplents, fins i tant no s'aprovi la Llei de Justícia municipal pel Parlament de Catalunya.

Barcelona, 8 de març del 1934. — Lluís Companys. — El Conseller de Justícia i Dret, J. Lluhi.

(*Des de la tribuna de Consellers, el senyor Conseller de Justícia i Dret dona lectura al següent Projecte de Llei:*

«AL PARLAMENT DE CATALUNYA

A la Generalitat li correspon, de conformitat amb l'art. 11 de l'Estatut de Catalunya, promulgat per Llei del 15 de setembre del 1932, la designació

dels funcionaris de la Justícia municipal segons el règim que la mateixa estableixi. I, traspassada aquesta funció, és el Parlament de Catalunya al que correspon amb plena sobirania estatuir el nou règim de la Justícia municipal, més addient a les característiques del nostre poble.

Per altre part no havent-se donat compliment als preceptes de la Llei de Justícia municipal de 5 d'agost del 1907 per a la renovació dels Jutges i Fiscals municipals que foren nomenats en compliment de disposicions del Govern Central, es planteja amb caràcter apremiant la necessitat de què la Generalitat procedeixi a realitzar-ho. És convenient, doncs, regular l'exercici pel Govern de la Generalitat de les seves facultats en matèria de Justícia municipal, sens perjudici de presentar amb urgència l'oportú Projecte de Llei que permeti al Parlament de Catalunya exercir la seva sobirania.

Per tant, d'acord amb el Consell Executiu, el Conseller de Justícia i Dret té l'honor de sotmetre a la deliberació del Parlament de Catalunya el següent

PROJECTE DE LLEI

Article 1.er La forma de nomenament dels Jutges i Fiscals municipals i els seus suplents, l'acceptació d'excuses o renúncies i la provisió de les vacants que en el successiu es produeixin, serà regulada per Decret aprovat pel Govern de la Generalitat.

Els nomenaments tindran el caràcter d'interí i regiran fins i tant no entri en vigor la futura Llei de Justícia municipal que aprovi el Parlament de Catalunya.

Queda autoritzat el Govern de la Generalitat per a disposar una renovació extraordinària de tots els Jutges i Fiscals municipals de Catalunya i llurs suplents.

Article 2.ª Per al nomenament dels Jutges i Fiscals municipals i els seus suplents, es constituirà un Consell de Justícia municipal integrat pel Conseller de Justícia i Dret com a President i pels següents Vocals:

Primer. — El Degà del Col·legi d'Advocats de Barcelona.

Segon. — Dos Magistrats d'Audiència.

Tercer. — El Jutge municipal Degà dels de Barcelona.

Quart. — Un Jutge municipal de població superior a 1,000 habitants.

Cinquè. — Un membre de la Comissió Jurídica Assessora.

Sisè. — Un Diputat de la Comissió de Justícia del Parlament de Catalunya.

Setè. — Un Alcalde lletrat de població superior a 10,000 habitants.

Article 3.er La present Llei entrarà en vigor el dia de la seva publicació en el *Butlletí Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

Article 4.er Queden derogades totes les disposicions que s'oposin al compliment de la present Llei.

Barcelona, 13 de març del 1934. — El President de la Generalitat, L. Companys. — El Conseller de Justícia i Dret, J. Lluhi.

El Projecte de Llei llegit passa a la Comissió corresponent.

Durant la lectura, ha entrat a la Cambra l'honorable senyor Conseller d'Economia i Agricultura.)

Continuació de la discussió del Dictamen de la Comissió Especial sobre el Projecte de Llei de Contractes de Conreu

El Sr. PRESIDENT: Entrem en la discussió del Capítol IX, que fa referència a les Junes arbitrals. Article 72.

El Sr. ROMEVA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Romeva.

El Sr. ROMEVA: Senyors Diputats: En parlar d'aquest article jo m'he de referir a dos aspectes: un que el deixaré per a després i que concretament es refereix només al text d'aquest article, i l'altre, que és impossible tractar-lo com si fos una cosa aïllada d'aquest article, perquè es refereix al concepte general de com haurien d'ésser i com haurien d'actuar aquestes Junes arbitrals, per a oferir una garantia absoluta.

Jo recordo que ja en discutir la totalitat, em vaig referir a aquest punt, fent constar la dificultat que hi ha en obtenir una decisió amb tota garantia d'imparcialitat quan el vot diriment quedava en mans d'una sola persona, és a dir, amb un tipus de Junta on tots els membres són representants d'interessos que poden estar en pugna, i només un sol és el que pot decidir. Hi hauria una altra forma que oferiria més garanties i fóra que aquest element que hem de considerar tècnic, apartat dels interessos en qüestió, no estés representat per una sola persona, sinó per tres, constituint un veritable Tribunal arbitral, on hi haguessin els elements que jutgen de dret i els elements que hi aporten el coneixement de fet.

Això, amb la distribució de les àrees jurisdiccionals que proposa la Llei, és gairebé impossible, perquè aniríem a parar a una enorme burocràcia judicial. En canvi, si nosaltres tinguéssim — i he de retornar a fer aquella mateixa consideració que havia fet en parlar de la Llei dels Tribunals d'Exaccions locals —, si nosaltres tinguéssim feta una divisió administrativa de Catalunya, aleshores podríem pensar en un sistema que comportés aquests dos elements en aquesta proporció que jo he dit, o sigui uns Tribunals arbitrals que tinguessin un element permanent, que serien els tres jutges, i s'associessin per a les decisions en els plets o en les qüestions que hi haguessin, provinents de cada comarca, amb aquells conreadors i representants propietaris que foren els qui hi aportarien el coneixement de fet d'aquella comarca. D'aquesta manera nosaltres tindríem una cosa de més ferma garantia. Jo no sé si sense tenir aquesta divisió administrativa es podria intentar aquesta fórmula, fórmula que tindria els avantatges de què no aniríem a parar a la designació d'una sola persona que tingués damunt d'ella tot el pes de la decisió. Jo no sé com veurà la Comissió aquesta suggestió meua.

Si hem d'anar a parar a una sola persona, realitzant aquesta funció diriment, jo hi veig moltes dificultats. Però hi ha encara una altra dificultat, que no resideix en el nombre de persones, sinó en un altre aspecte de la qüestió. Aquí se'ns parla — i per això

he dit que aniria a parar a altres articles — d'un Cos de funcionaris lletrats, però aquest Cos de funcionaris no es pot improvisar, i jo sospito que nosaltres anem a posar la Llei en funció tot seguit. Aleshores jo he de proposar una solució alternativa. Si es pot acceptar la fórmula que jo proposava: es pot donar el temps necessari perquè s'organitzi aquest Cos de funcionaris lletrats, jo crec que aquesta fóra la solució ideal; però si no es pot acceptar aquesta fórmula i anem a posar en funcions immediatament les Comissions arbitrals, sense tenir — perquè jo no sé com l'improvitzarem — aquest Cos de funcionaris lletrats, aleshores, ¿per què no podem anar, ja que es tracta només que d'una sola persona amb acció diriment en cada Tribunal, perquè no anem a encarregar això, ja que es fa per partits judicials, als Jutges de primera instància? Jo crec que hi hauria més garantia d'imparcialitat en els Jutges de primera instància, que ja estan nomenats, que el seu nomenament no ha tingut cap relació amb els problemes que s'han de plantejar a les Junes arbitrals, que no pas en uns funcionaris que, ara com ara, seran d'una competència improvisada, i es tractarà d'una designació que no sabem si podrà tenir aquestes garanties d'imparcialitat. Jo per això faig aquesta observació en aquest article, encara que digui que s'apliqui als altres.

Però hi ha una segona observació, que és la que jo volia fer respecte d'aquest article. I es que jo suprimiria el segon apartat, aquest que diu: «Excepcionalment quan ho determini el Govern de la Generalitat, una Junta arbitral podrà estendre la seva jurisdicció a un o més partits judicials limítrofs». Jo no entenc el per què d'aquest apartat, però és que hi veig en ell un perill, el perill de què, capriciosament, quedi en mans del Poder Executiu en fer recaure sota la decisió d'una Junta o d'una altra unes determinades qüestions. Jo demanaria que se suprimís aquest apartat. Ara, si la Comissió té raons que em convencin, aleshores potser retiraré aquesta suggerència.

El Sr. CEREZO: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. CEREZO: El senyor Romeva, més que impugnar l'art. 72, ha fet una espècie de discussió de totalitat referent a determinats articles, fonamentant-se en què la força, segons el seu criteri, d'aquestes Junes arbitrals, radica únicament i exclusiva en el criteri que pugui tenir la persona designada President, i censurava que el procediment aquest pugui anar a parar a mans d'una sola persona que podria tenir determinada parcialitat, i, no obstant, ens planteja el cas que havent d'ésser una sola persona podria anar-se a recórrer a l'acció judicial, i ens designa també una sola persona, que és el Jutge de primera instància. Nosaltres, doncs, hem entès que no és una sola persona, puix que és una Junta arbitral. El fet que tingui vot de qualitat no li dona pas tota l'atribució perquè sigui l'àrbitre de la qüestió. Hi ha uns informes tècnics, hi ha una pila de tràmits abans no arriba la resolució definitiva de la Junta arbitral; que el President té una pila d'assessoraments que no tindria en altres organismes i que no ha tingut en altres organismes, com hem vist quan aquestes qüestions s'han plantejat, amb caràcter civil, en el Jutjat de primera instància.

I, concretant-nos a l'art. 72, en el qual l'única observació que el senyor Romeva creu important, és

dir: estendre una jurisdicció a un o més partits judicials, ell ho atribuïa a què el Poder Executiu pot fer ús d'aquesta facultat i pot reduir els Tribunals arbitral. No hem de pensar en aquest aspecte en el moment que establim una Llei. La Llei se senta perquè pugui haver-hi en cada jurisdicció, diríem de partit judicial, una Junta arbitral; però també hem d'admetre que raons econòmiques o raons també de què determinades comarques tinguin un contingut no solament d'extensió de terres, sinó un contingut que li permeti estar fusionada amb una altra Junta arbitral, no serà mai una fusió capriciosa del Poder Executiu, sinó una necessitat econòmica que el Poder Executiu podria tenir en compte per a poder reduir les Juntes arbitral, no una per a cada comarca, sinó un nombre més reduït, que pugui atendre totes les funcions de la Junta arbitral en relació amb els propietaris i els conreadors.

Nosaltres entenem que hem de deixar tal com està l'art. 72, perquè en fer una Llei no hem de veure mai la mala fe que es podria veure en qualsevol Poder Executiu. Des del moment que tenen la nostra confiança, han de tenir la nostra confiança perquè les designacions que es facin per una Junta Arbitral responguin a les necessitats d'aquell territori i no a les d'un Comitè executiu.

El Sr. ROMEVA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Romeva.

El Sr. ROMEVA: El senyor President de la Comissió s'ha referit a les meves dues objeccions. Jo en feia una que, naturalment, implicava una objecció de totalitat perquè no podia quedar limitada al contingut d'un article. Semblava que volia assenyalar-me una mena de contradicció en el sentit que jo trobés insuficient una sola persona per ocupar aquest lloc de decisió, i que, en canvi, després proposés que aquesta sola persona fos el Jutge. No. Continuo creient que seria una cosa preferible que tinguéssim uns Tribunals, veritables Tribunals arbitral, en els quals hi haguessin tres persones tècniques encarregades de judicar i hi haguessin els Vocals conreadors i els Vocals propietaris, que són els que portarien aquella experiència de fet de les coses. Continuo amb aquest criteri que, naturalment, com que no tenim una divisió administrativa, el veig molt difícil d'aplicar perquè no podem anar a muntar aquí una cosa, molt complicada, per a cada partit judicial. Ara, si no podem fer això, deia jo, aleshores, ¿com improvisem aquests funcionaris? Perquè la conseqüència que veig aquí és que anem a improvisar-lo, aquest funcionari. D'aquí a un any o dos, jo tindria molta confiança en el Cos de funcionaris que em pogués presentar la Generalitat de Catalunya, perquè els hauria pogut exigir una preparació, donar temps a què es formés, orientar-lo i obtenir la mena de funcionari que nosaltres necessitem. Però, per aplicar-ho ara, per a posar-lo ara en funcions, evidentment serà una cosa improvisada i tindrà el caràcter d'una designació directa. Amb això nosaltres no podem fer-nos gaires il·lusions, tot i comptant amb la bona voluntat del Govern, perquè quan jo parlo de les possibles desviacions que puguin resultar d'una acció del Poder Executiu, és perquè nosaltres hem de comptar amb la bona fe de tots els que exerceixen una funció pública, de la més alta a la més baixa, però també hem d'atendre que la Llei en el seu text deixi les coses tan deli-

mitades i marcades com sigui possible. De manera que jo he d'insistir mantenint la meua proposició.

Hi ha un altre aspecte, i és l'aspecte econòmic. Nosaltres, si volem que aquests funcionaris tinguin una independència veritable, els hem de dotar bé, i anem a carregar damunt del Pressupost de la Generalitat, que em penso que el senyor Conseller de Finances ens podria donar referències molt exactes de les dificultats o de la manca de dilatabilitat que té un pes bastant feixuc. Per això jo proposo, per aquests dos aspectes, la funció del Jutge de Primera Instància, no perquè les qüestions seguis sin el procediment civil, sinó perquè aquest Jutge fos el President de la Comissió, adaptant-se a la manera de funcionar aquesta Comissió, segons estableix la Llei. Aleshores fèiem un estalvi, obteníem de moment uns funcionaris que a mi em sembla que podrien tenir més garantia d'imparcialitat, i donàvem el temps a preparar aquest cos de funcionaris que jo trobo, naturalment, preferent a tots els altres, però que no es pot improvisar perquè són els que ens han d'inspirar tota la confiança. Respecte a això, la Comissió ha donat ja el seu parer, i quan arribi el moment veurem com queda l'article i veurem la decisió que prenc.

Quant a l'extensió de la jurisdicció a un o més partits judicials limítrofs, jo crec que el que hi ha aquí és una redacció poc clara, perquè tal com s'ha explicat el senyor President de la Comissió jo ho trobo conforme. Que ara en aquest moment, a l'hora d'implantar els Tribunals arbitral, el Consell Executiu aprecia que uns determinats partits judicials, per raó de llur extensió, poguessin juntar-se o se'n pugui fraccionar un per juntar-lo amb altres per tal d'establir una demarcació d'un tipus d'extensió més adequat a la funció que es vol aplicar, això sí que ho entenc, però jo crec que si aprovem l'article com està redactat no s'entén què vol dir això. Si ara ve el Consell i diu: Establim un Tribunal arbitral, que tindrà aquesta jurisdicció, és a dir, extensió judicial i una altra que tindrà aquesta, aquesta i aquesta, ja quedem entesos. Però si es diu simplement que a cada partit judicial n'hi haurà un, però que després el Govern, quan ho determini, de manera que no ha de determinar-ho ara si no en qualsevol moment podrà dir: Bé, ara jo prescindeixo d'un Tribunal arbitral i tot el que anava a aquest Tribunal arbitral va a aquest altre. Això es dedueix de tal com està redactat, i això és el que jo entenc que no pot ésser. És a dir, que si volem establir ara una divisió de Catalunya en circumscripcions, en cada una de les quals actuarà un Tribunal arbitral, perfectíssimament, però que no quedi enlaire una facilitat per al Govern per anar eixamplant, estrenyent i alterant aquesta demarcació. Aquesta és la idea de la meua observació.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Justícia i Dret.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: Tal com està redactat aquí, vol suplir una possible necessitat econòmica, que, per exemple, en el moment de creació, no sigui necessari que en cada cap de districte judicial hi hagi una Junta arbitral,

sinó que n'hi hagi alguna que en pugui reunir dos, tres. Però és que a més pot venir el moment de més intensitat, que és en el seu inici, que el treball d'una Junta arbitral en un districte sigui ja tan escadusser que es vegi la necessitat de refondre una, dues, tres demarcacions en una sola Junta arbitral. Ara, bé; aquestes facultats del Govern per a poder sempre acomodar-ho a la realitat, no vol pas dir en cap cas que puguin invadir una jurisdicció ja nascuda. Si una Junta arbitral actua i té en coneixement una sèrie de qüestions, aleshores no pot ésser invadida la seva funció, almenys, això fóra una interpretació extensiva d'aquest precepte. Quan diu: «Excepcionalment quan ho determini el Govern de la Generalitat, una Junta arbitral podrà estendre la seva jurisdicció a un o més partits judicials limítrofs», vol dir que no es treu de l'esfera d'intervenció d'altres Juntes arbitrals. En els partits judicials, hi ha una Junta arbitral; i evidentment que si es vol estendre l'esfera d'actuació i de jurisdicció de Junta arbitral a altre partit judicial, prèviament s'haurà de fer desaparèixer la Junta arbitral d'aquest partit a la que s'extén l'esfera d'actuació per l'altra Junta arbitral. Es tracta d'un problema de fons, d'un problema que pot representar la desaparició d'una Junta arbitral per estendre l'esfera d'actuació d'una altra, i fins la desaparició de dues o tres Juntes arbitrals, per la constitució d'una sola; però no es tracta de la facultat de poder sustreure al coneixement d'una Junta arbitral, en un moment determinat, una determinada qüestió que se li havia plantejat. Aquestes són les aclaracions que jo puc donar al senyor Romeva. Ara, menys d'això, jo no puc dir al senyor Romeva que ho diu, perquè no ho diu.

El Sr. ROMEVA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Romeva.

El Sr. ROMEVA: Evidentment, queda la cosa més clara amb les explicacions del senyor Conseller; però llavors hi ha un altre perill, i és que les Juntes arbitrals poden aparèixer i desaparèixer a voluntat del Govern. I això, sense establir cap limitació, a mi em sembla perillós.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: No; es tindran garanties. El Reglament determinarà convenientment les coses, i després cal tenir en compte que hi ha un termini de duració de dos anys del càrrec.

El Sr. ROMEVA: Aquí sols diu excepcionalment quan ho determini el Govern, i això és il·limitadament, perquè l'excepció l'apreciarà el Govern i no hi ha cap més limitació. Jo no veig que això resti salvat. Continuo veient aquí una dificultat; és a dir, que en totes les coses que s'organitzen, on s'estableix una jurisdicció, es comença per establir el límit a aquesta jurisdicció. I això és una cosa que ja apareix dotada d'una permanència i per alterar això es necessita una altra cosa especial, més controlada que una pura determinació de Govern. Es podria dir, per exemple, que el Govern establirà unes demarcacions per a aquestes Juntes arbitrals. Es podrà equivocar o no equivocar, però almenys cal donar-li un mínim de permanència, imposar un límit de temps, durant el qual aquestes juntes no puguin modificar...

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: Ja està en l'esperit de la Llei. Una interpretació abusiva d'aquest precepte vulneraria l'esperit de la Llei. Potser concretar més fóra un excés de zel o rezel, senyor Romeva.

El Sr. ROMEVA: Bé, però el cert és que aquest capítol fa referència a qüestions molt importants, perquè fem una Llei que posarà immediatament en conflicte molts d'interessos, i si ha de tenir una eficàcia, la tindrà sols a base de què la Llei s'apliqui amb escrúpol i imparcialitat. Per això he justificat aquest rezel que el senyor Conseller em retreia i que no voldria que ell hi veiés cap cosa personal.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: No, no! Però em fa l'efecte de què, sigui qui sigui el Govern, la interpretació normal, serena, d'aquest Projecte, ha d'ésser per cosa evidentment excepcional, per un motiu fonamentat, i altra cosa fóra un abús de poder.

El Sr. PRESIDENT: S'aprova l'art. 72? (*Assentiment.*)

El Sr. ROMEVA: Amb el meu vot en contra.

El Sr. PRESIDENT: Resta aprovat l'art. 72, amb el vot en contra del senyor Romeva. El senyor Secretari llegirà l'art. 73.

(*Es dona lectura a l'esmena següent, presentada a l'art. 73 del dictamen:*

«S'afegirà al final de l'art.:

«o el Secretari del Municipi del Cap de partit.»

Palau del Parlament, 13 de març del 1934. — Ruiz i Ponseti, Fronjosà, Gerhard, Lloret.»

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. CEREZO: La Comissió accepta l'esmena.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ruiz i Ponseti.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Nosaltres voldríem obtenir de la Comissió, ultra l'acceptació de l'esmena, que agraim molt, una declaració respecte el significat exacte d'aquest art. 73. Jo ho entenc perfectament, però crec que no serà sobrer una declaració de la Comissió en aquest sentit, és a dir, que allà on diu: «que actuaran de Secretaris a falta de designació especial els que ho siguin dels Jutjats de primera instància», nosaltres creiem que això no justifica en cap cas, cap motiu de preferència a favor dels Secretaris dels Jutjats de primera instància, perquè creiem que si hi ha algunes persones que tinguin menys capacitat que les altres per a fer de Secretaris de les Juntes arbitrals, aquestes persones menys capacitades són precisament els Secretaris dels Jutjats de primera instància. Per consegüent, creiem que aquest Secretari és l'últim ciutadà en el qual s'hauria de pensar per aquest efecte; i ens hem de fixar bé en el significat d'aquest article, i pensar si la Comissió arbitral no es veurà mai lligada a nomenar el seu Secretari per aquest afegit de l'article, que indica que quan no hi hagi una designació especial pel nomenament del Secretari, ho serà el Secretari del Jutjat de primera instància. Nosaltres no volem que això impliqui cap dret de preferència i que no tingui en absolut cap significació que pugui coaccionar als components de la Junta arbitral, a nomenar el seu Secretari en aquest sentit.

El Sr. CEREZO: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Cerezo.

El Sr. CEREZO : Procurarem aclarir les consideracions que ha fet el senyor Ruiz i Ponseti. Una de les formes que hi poden haver pel nomenament de Secretaris, és que la Junta, per unanimitat, proposi la designació de Secretari ; però es pot donar el cas de que no hi hagi aquesta unanimitat i hi hagin dificultats pel nomenament o designació d'aquest Secretari, i en aquest cas el reglament estableix les formes dels nomenaments. I a manca de les designacions per unanimitat de la Junta i de les designacions que es puguin assenyalar en el Reglament, és quan sense preferència de cap classe es pot optar per designar els secretaris del Jutjat de primera instància.

El Sr. PRESIDENT : S'aprova l'art. 73 ?

El Sr. ROMEVA : En aquest article és allà on resta rebutjada la meua suggerència sobre la presidència del Tribunal ; i per tant, desitjo que consti el meu vot en contra.

El Sr. PRESIDENT : S'aprova l'art. 73, amb el vot en contra del senyor Romeva.

(La redacció definitiva de l'art. 73 és la següent :

«Article 73. Cada Junta Arbitral es composarà d'un President, quatre Vocals i quatre suplents. Actuarà de Secretari, a falta de designació especial, el que ho sigui del Jutjat de Primera Instància o el Secretari del Municipi del Cap de partit.»

(Es dona lectura a l'esmena següent, presentada a l'art. 74 del dictamen :

«Dirà com segueix :

Article 74. "Els Presidents de les Juntes Arbitrals seran nomenats pel Govern de la Generalitat, a proposta d'un Tribunal encarregat de jutjar un concurs o concurs-oposició que en cada cas es convocarà a l'efecte."

Palau del Parlament, 13 de març del 1934. — Ruiz i Ponseti, Fronjosà, Gerhard i Lloret.»

El Sr. PRESIDENT : La Comissió té la paraula.

El Sr. CEREZO : En relació a aquesta esmena signada en primer terme pel senyor Ruiz i Ponseti, la Comissió haurà de reunir-se per estudiar-la i concretar el seu criteri.

El Sr. PRESIDENT : Resta pendent de discussió l'art. 74. Article 75. No hi ha presentat cap vot particular ni cap esmena.

El Sr. ROMEVA : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Romeva té la paraula.

El Sr. ROMEVA : En aquest article, com en l'article següent, el 76, caldria establir bé la distinció entre el propietari i el conreador, perquè tots sabem que en determinades persones s'uneixen aquestes dues condicions, i hauríem de saber quines són les que poden optar, o les que han d'aparèixer inscrites en un cens o en altre cens. En el cas del propietari que sols és propietari, com en el cas del conreador que sols és conreador, la cosa és clara ; però no ho és tant quan una mateixa persona és propietari i és conreador.

El Sr. CEREZO : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula la Comissió.

El Sr. CEREZO : La Comissió voldria indicar la conveniència de que s'afegís a aquest article un paràgraf que digués que els propietaris que no paguin 50 ptes. de contribució territorial, votaran en la llista de conreadors. Amb aquest concepte, quedaria completament clar que tot propietari i conreador a la vegada que pagui més de 50 ptes. de contribució, seria propietari, i el que no la pagués, seria conreador.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Romeva.

El Sr. ROMEVA : Jo confeso ara una ignorància meua i és que no sé que ve a representar la contribució de 50 ptes. traduïda en el cas de la propietat efectiva.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret : Segons el Conseller de Finances representa molt poca cosa. (Rialles.)

El Sr. ROMEVA : Allò que fa la diferència, és que si és un conreador que a la vegada és propietari i té terres arrendades, encara que no sé si el cas existeix, però pot existir...

El Sr. BRU : Evidentment, existeix.

El Sr. ROMEVA : Jo crec que el més just seria que el que es trobés en aquest cas no figurés en cap cens, ni al de propietaris ni al de conreadors. Ara, el que és conreador i, a més a més, té unes terres que se les conreua ell...

El Sr. BRU : Si paga una contribució i no es treballa ell la terra, ja no està en aquest cas.

El Sr. ROMEVA : La Comissió Arbitral ha d'entendre dels interessos que afecten als propietaris i als conreadors quan aquests interessos no s'han pogut posar d'acord i el propietari quan es porta ell mateix la terra i a la vegada es conreador de terres d'altres propietaris, portarà el criteri a la Junta arbitral de conreador, perquè l'aspecte de propietari a ell no l'ha d'interessar tant, no l'afecta tant directament i, per tant, no pot representar el propietari.

El Sr. BRU : En aquest cas, la Llei no l'afecta.

El Sr. ROMEVA : No l'afecta com a propietari, i sí com a conreador, i, per tant, ha d'estar en el cens de conreadors i a mi em sembla que aquesta distinció és important.

El Sr. CEREZO : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula la Comissió.

El Sr. CEREZO : El que acaba de dir el senyor Romeva de que el propietari que ara sigui conreador no el pot afectar, avui potser no, però més endavant sí, si és que dona les terres en arrendament.

Nosaltres hem assenyalat aquesta quantitat de 50 pessetes perquè en totes les Lleis socials fetes per la República es considera que el propietari que no pagui més que la quantitat de 50 pessetes de contribució, és un conreador per tots els efectes i, per tant, tot propietari que passi d'aquesta quantitat ja és considerat com a propietari.

No obstant, en el reglament es podria fer un aclariment del concepte que es té del propietari i del conreador a l'efecte de la inscripció al cens.

El Sr. ROMEVA : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Romeva.

El Sr. ROMEVA : Jo crec que he d'insistir en el meu punt de vista perquè la raó no està en la qüestió de quantia, de quantitat, sinó de qualitat. Jo crec que

els homes que són afectats per la Llei en un concepte i en l'altre no han de prendre en la Comissió arbitral aquella posició que els marqui la Llei en allò que més els afecti, perquè aleshores passaria una altra cosa, i és que hom pot ésser conreador de terres pròpies i pagar per aquestes terres una contribució superior a les 50 pessetes i ésser considerat com a propietari, i en atenció als altres conreus que menin, la seva posició i els seus interessos dintre de la Junta arbitral esdevinguin els del conreador i aleshores restem al cens de propietaris una part de la seva representació en quan donem una opció a una persona que, naturalment, la seva situació jurídica i la seva posició real serà la de conreador. Em sembla que és aquí on hi ha la distinció, i no en la quantitat que pagui, i precisament el límit de la quantitat aquesta fa que passi el que jo desitjaria evitar amb la meua suggestió, o sigui que una persona que pròpiament en relació a la Llei tingui la qualitat de conreador pugui ésser representant dels propietaris. Això és el que jo vull evitar. Si fem una Comissió arbitral i volem posar-hi representants dels dos sectors, hem de posar-hi uns representants genuïns i autèntics.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ruiz i Ponseti.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Ens sembla que té molt d'interès la qüestió plantejada pel senyor Romeva.

Realment, el conflicte tràgic interior pot existir en aquests subjectes que des d'aquest punt de mira són uns vertaders anfibis, a la vegada propietaris i conreadors.

Nosaltres creiem que la proposició que feia darrerament el senyor Romeva és la més adequada, és a dir, que aquests individus que estan travessant probablement un període transitori en la seva vida, perquè o van en camí de propietaris o van en camí de conreadors, haurien d'ésser eliminats d'aquestes Juntes arbitral, i que precisament sigui una causa fonamentada de recusació el que un individu determinat gaudeixi de les dues condicions. En la forma com ho presentava el senyor Romeva, ell reconeix, almenys, l'esperit de la lluita de classe, reconeix que un subjecte determinat, quan se situa com a propietari o quan se situa com a conreador, són realment irreconciliables dintre de les dues tendències i es manifesten en cada moment segons quin dels dos interessos és el que sobrepuja a l'altre interès.

Per evitar aquesta lluita interna en aquests subjectes anfibis, és pel que nosaltres desitjariem foragitar-los d'aquestes Juntes arbitral. Són uns elements que no es poden manifestar d'una manera clara i que sempre portarien en el si de les Juntes arbitral una pugna, i per això val més tenir individus que juguin net, que siguin francament propietaris o que siguin francament conreadors, ja que aquesta és precisament la manera d'entendre'ns. És per això que nosaltres ens adherim al que ha dit el senyor Romeva.

El Sr. CEREZO: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. CEREZO: La Comissió no entén que hagi d'eliminar a cap dels que tinguin el dret de conreador o de propietari.

El senyor Ruiz i Ponseti plantejava el cas que havia dit el senyor Romeva abans dels propietaris que a la vegada siguin conreadors. Aquests, molts

d'ells, la gran majoria d'ells, són uns obrers de la terra que han procurat emancipar-se en tot el possible i que tenen una part de terra; per tant, són gent que, amb el seu esforç personal, han fet ja uns estalvis i tenen part de la propietat.

En definitiva, no són altra cosa que conreadors, però en el moment que tenen un dret de propietat, si van a una Junta arbitral que afecti a propietaris i a conreadors, aquests són propietaris i tenen totes les atribucions d'un propietari.

Tenen unes terres que avui no estan afectades per la Llei i que les treballen avui, però que no sabem si demà les arrendaran i llavors ja passaran a ésser propietaris amb terres en arrendament. Per tant, aquesta duplictat de funcions en aquest mateix individu queda salvada limitant la part en el sentit del que es pugui entendre per propietari o conreador. A més a més, en el reglament, com ja he dit abans, es podrà determinar d'una manera clara qui és el conreador i qui és el propietari, tenint en compte allò que es legisla i tenint en compte aquesta situació que nosaltres diem de què en pagar solament 50 pessetes de contribució territorial, que és una quantitat molt reduïda en relació a les terres que pugui ell tenir en propietat, són els únics que poden considerar-se conreadors, i els altres, al nostre entendre, han de considerar-se propietaris, amb tots els drets que es donen als propietaris per a intervenir en les Juntes arbitral.

I aquests individus, precisament per la seva duplictat, han d'ésser homes que si van a les Juntes arbitral tindran no solament la confiança que se'ls hagi donat en elegir-los, sinó com que ells són conreadors i a la vegada són uns propietaris i saben el que és la producció de la terra, tindran una austeritat i demostraran que se'ls pot tenir confiança, perquè totes les qüestions que es plantegin davant de les Juntes arbitral les hagin de resoldre en justícia, perquè sabran dels treballs i les penes que dona el treballar la terra, i per altra part les avantatges que dona fruir dels beneficis de la terra.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Justícia i Dret.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: Aquest problema, pròpiament i a jutj meu, ha d'ésser resolt dintre del reglament. Ara bé: d'aquí neix un criteri, i el criteri que crec que ha de prevaldre és el següent: En formar aquests censos, com que aquests censos d'electors, ultra ésser censos d'electors, donen la representació a persones dintre del mateix cens, té una importància d'aplicació aquesta Llei i, per tant, han d'estar limitats aquests censos a les funcions que vol resoldre aquesta Llei. Quines són? Els conreadors, per a formar part d'aquests censos, no n'hi ha prou que siguin conreadors; han d'ésser conreadors que menin terra en arrendament, en parceria o en rabassa; és a dir, que siguin conreadors que tinguin interès a escatir les coses que aquesta Llei vol resoldre. I els propietaris, igual: el propietari que porti la terra directament o el que no tingui donada terra en arrendament o el que sigui propietari i tingui una finca d'esbarjo, aquest propietari no té perquè formar en el cens. Ara bé; el cens d'electors que es formi es farà, per tant, dintre d'aquestes bases. No em sembla, per a la rapidesa de la seva implantació immediata, una cosa important

que els censos tinguin ara un període gran de revisió perquè puguin ésser discutides totes aquestes coses.

(Ocupa la presidència l'honorable senyor Jaume Serra i Hunter, Vice-president primer de la Cambra.)

Però el que em sembla a mi motiu de regulació és que les persones que surtin elegides en representació de cada un dels estaments estiguin compreses dintre d'aquesta limitació; que els que representin conreadors siguin conreadors, que portin terra en arrendament, o sigui que tinguin conflictes a defensar o bé com a parcers o bé com a rabassaires, i que els que siguin propietaris que representin estaments de propietaris, siguin propietaris que tinguin terra donada en arrendament i tinguin interès en defensar l'estament propietari. En això, que és l'esperit mateix que hi ha en l'article, crec que tot hi estem d'acord, i pot ésser l'aplicació que hi donem — iniciada des d'ara per mi — en el Reglament, que reguli la formació d'aquests censos, ultra les modalitats que aquí hi posem.

El Sr. ROMEVA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Romeva.

El Sr. ROMEVA: Jo crec que l'exposició que acaba de fer el senyor Conseller de Justícia és exactament la interpretació del meu criteri; però el que no veig són les dificultats de traslladar aquest criteri a la Llei. Jo no és que cregui — com el senyor Ruiz i Ponsetí diu — que necessàriament el que resolgui la Comissió arbitral sigui una lluita de classes; però no podem oblidar que fem una Llei de Contractes, que establim una Junta arbitral on hi donem una representació als qui en el contracte hi tenen una figura o hi tenen una posició o n'hi tenen una altra i, per tant, hem d'assegurar — i és l'única cosa que demano — que la representació sigui genuïna; és a dir, que un propietari que no tingui contracte amb cap arrendatari, ni cap parcer, no és un propietari als efectes d'aquesta Llei; com un conreador que no tingui cap contracte amb el propietari no serà conreador als efectes d'aquesta Llei; és a dir, que un propietari que no tingui ni mena més terra que la seva, no ha de fer res als efectes d'aquesta Llei. Això és la cosa que jo entenc. Ara, si la Comissió creu que això no ha d'anar a la Llei i que ha d'anar al Reglament, jo aleshores, com que em sembla que estem completament d'acord en quant al criteri i em sembla que les manifestacions del senyor Conseller són prou explícites, i tant les seves com les meves, com les de tots els que han intervingut en el debat, queden en el DIARI DE SESSIONS, aleshores jo no tinc inconvenient en què això es deixi per al Reglament.

El Sr. PRESIDENT: S'aprova l'art. 75? *(Assentiment.)* Restà aprovat.

(Es aprovat l'art. 76, al qual no hi ha presentada cap esmena ni cap vot particular.)

(Es dona lectura a la següent esmena, presentada a l'art. 77:)

«El primer paràgraf dirà com segueix:

"Article 77. El càrrec de Membre de la Junta arbitral és obligatori i durarà dos anys. (El restant igual.)"

Palau del Parlament, 13 de març del 1934. — Ruiz i Ponsetí, Fronjosà, Gerhard, Lloret.)

El Sr. CEREZO: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. CEREZO: La Comissió accepta aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: ¿S'aprova l'article amb l'esmena? *(Assentiment.)* Restà aprovat.

(L'article aprovat, ho ha estat amb la redacció definitiva següent:

«Article 77. El càrrec de Membre de la Junta arbitral és obligatori i durarà dos anys.

Només podran excusar-se'n els designats per justa causa, apreciada pel President de la Junta.

El Membre que degudament convocat no acudi a exercir les seves funcions, sense causa justificada, podrà ésser sancionat pel President amb una multa de 10 a 50 pessetes.»

(Es dona lectura a l'art. 78 del dictamen, al qual no ha estat presentat cap vot particular ni cap esmena.)

El Sr. ROMEVA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Romeva.

El Sr. ROMEVA: Jo crec que aquest article és defectuós. Si s'han d'abonar despeses als membres de la Comissió, entenc que s'han d'abonar a tots els membres de les Comissions. Establim la condició de què els propietaris i els conreadors que s'inscriguin al cens han de tenir residència dintre del territori jurisdiccional de la Comissió. Això vol dir que aquells grans propietaris absents, que viuen a ciutat, que són els que realment moltes vegades poden representar una posició brillant, no tenen entrada en aquestes Comissions; en canvi, hi té entrada el propietari petit que moltes vegades pot estar, en relació al conreador en una situació gairebé d'igualtat en matèria de possibilitats econòmiques, i no veig per quina raó una compensació de molèsties o de pèrdua de treball que es fa a benefici del Vocal conreador no es pot fer a benefici del Vocal propietari, amb més raó quan aquí, fa pocs dies, se'n va fer votar una transferència, em sembla, una Llei, que jo la vaig votar i que potser ara resulta que no sé perquè la vaig votar, perquè jo entenia que era per a pagar unes despeses d'aquestes a uns Vocals propietaris. Aleshores potser hauríem de quedar entesos a veure si els Vocals propietaris unes vegades cobren les compensacions i altres vegades no, perquè aleshores això no té absolutament cap mica de lògica. De manera, que si l'article queda tal com està, no li puc donar el meu vot.

El Sr. CEREZO: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. CEREZO: La Comissió no té inconvenient en acceptar aquesta suggerència que fa el senyor Romeva, i l'art. 78, en lloc de dir «els conreadors» dirà «els Vocals tindran dret a què se'ls abonin... etc.».

El Sr. ROMEVA: D'acord.

El Sr. PRESIDENT: S'aprova l'article en la forma proposada? *(Assentiment.)* Restà aprovat.

(La redacció definitiva a l'article aprovat és la següent:

«Article 78. El càrrec de membre de la Junta és gratuït. Però els Vocals tindran dret que se'ls

abonin les despeses de viatge i estada, i els jornals que deixin de percebre.»

Es dona lectura a l'art. 79 del dictamen.)

El Sr. CEREZO : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula la Comissió.

El Sr. CEREZO : Aquest art. 79, després de la discussió que hem tingut aquí en l'art. 72, la Comissió entén que es pot suprimir.

El Sr. PRESIDENT : Rest a suprimir.

(Es aprova l'art. 80, al qual no hi ha presentada cap esmena ni cap vot particular.)

Es dona lectura a la següent esmena a l'article 81 :

«Dirà com segueix :

»Article 81. Per a prendre acord es requerirà la presència del President i un dels membres, almenys, dels designats per cada estament.

Quan un assumpte s'hagi de sotmetre a votació deuran prendre part en la mateixa igual nombre de membres de cada estament. Els acords es prendran per majoria i el President sols tindrà vot quan hi hagi empat, en qual cas amb el seu vot decidirà la qüestió.

El President, a més de la facultat decisòria que té en les votacions, podrà abans d'arribar a la votació proposar fórmules transaccionals que facin possible l'avinença entre els dos estaments, i en tot cas abans de decidir la votació podrà reclamar els assessoraments jurídics o tècnics que consideri convenients».

Palau del Parlament, 13 de març del 1934. — Ruiz i Ponseti, Fronjosà, Gerhard i Lloret.)

El Sr. PRESIDENT : La Comissió té la paraula.

El Sr. CEREZO : Tindrien la bondat els signants de l'esmena de donar una petita explicació referent a la mateixa?

El Sr. RUIZ I PONSETI : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Ruiz i Ponseti.

El Sr. RUIZ I PONSETI : En redactar aquesta esmena hem tingut en compte que l'art. 81, tal com estava redactat, no obeïa al criteri que tots tenim format de què aquestes Juntes arbitralis serien en realitat, tal com les tenim concebudes, com uns Tribunals paritaris, i per això volem que hi hagi igual nombre de representació de propietaris i conreadors. Perquè el Tribunal actuï com a Tribunal paritari és precis que no solament en la seva constitució hi entrin igual nombre de components de cada un dels estaments, sinó que en el moment de prendre les decisions hi estiguin presents igual nombre de components de cada un dels estaments, perquè sinó la facultat que té el President fóra una facultat absolutament abusiva. Podria citar a sessió en dies i en hores en les quals sapigués que hi ha nombre de Vocals determinats que no hi poden assistir i llavors la qüestió estaria prejudgada; per aquest senzill subterfugi es podria donar el cas d'un President que volgués afavorir els Vocals conreadors i cités sessió de la Junta arbitral a l'hora de missa, perquè no hi anessin els Vocals propietaris, i llavors totes les qüestions serien gua-

nyades pels conreadors i potser alguna vegada en perjudici de la mateixa justícia. Això vol dir que acceptant el mateix principi que ja regeix a les Lleis socials de la República en el que fa referència als Jurats mixtos, transplantant el mateix principi que allí es va implantar, es fixi que han d'estar presents a l'hora de la sessió igual nombre de Vocals de cada un dels estaments. Això no vol dir que els altres Vocals s'hagin de retirar de la reunió, els que sobrin per a fer el nombre just basta que s'abstinguin de votar.

El Sr. BRU : I si no hi va cap patró?

El Sr. RUIZ I PONSETI : Llavors no pot funcionar el Tribunal. Perquè en la redacció primitiva de l'art. 81 tal com va ésser aprovat per la Comissió, ja deia : «Per prendre acord es requerirà la presència del President i un dels membres, almenys, dels designats per cada estament». Ja partien del principi que almenys hi havia d'haver un Vocal propietari i un Vocal conreador. Jo només demano que sempre a l'hora de votar quedin eliminats de la votació els Vocals que sobrin per a fer un nombre igual de Vocals propietaris i Vocals conreadors; llavors, si deixem les coses així, és evident que en circumstàncies normals el vot del President no té cap valor, i és per això, perquè el President no es gasti inútilment, és a dir, que no hagi d'exhibir a cada moment les seves preferències, és preferible que el President, d'una manera sistemàtica s'abstingui de votar. ¿Ho podrà fer sempre, això, d'abstenir-se de votar? No pas sempre; quan hi hagi empat és obligatori que el President resolgui l'empat i llavors no el resol en vot de qualitat, com deia el primer redactat de l'article 81, sinó com a vot simple d'un ciutadà, que com que vota i hi ha empat, pel sol fet de votar ja resol l'empat. A aquest principi obeeix la redacció que nosaltres proposem de l'art. 81.

Quant a la facultat del President de fer propostes que no siguin exactament iguals a les propagades per cada una de les dues parts, aquesta crec que s'ha de manifestar d'una manera expressa en la Llei, perquè sinó les parts podrien al·legar que el President vol embullar la qüestió, que moltes vegades el que vol fer el President, amb les seves proposicions transaccionals, és estalviar que s'allargui el debat o deixar de resoldre una qüestió sense votació. Crec que no hi perdrem res que aquesta facultat presidencial consti d'una manera expressa en aquest art. 81.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula la Comissió.

El Sr. CEREZO : La Comissió, vistes les explicacions del senyor Ruiz i Ponseti, en l'aclariment de la seva esmena a l'art. 81, com que no desfà el seu esperit, accepta l'esmena del senyor Ruiz i Ponseti.

El Sr. PRESIDENT : S'aprova l'article 81 amb l'esmena del senyor Ruiz i Ponseti? (Assentiment.) Rest a aprovat.

(La redacció definitiva de l'art. 81 és la mateixa de l'esmena a ell presentada i reproduïda anteriorment.)

Es aprova sense discussió l'art. 82, al qual no hi ha presentada cap esmena ni cap vot particular.

Es dona lectura a l'esmena següent, presentada a l'article 83 del dictamen:

«On diu: "90 dies", dirà "30 dies".»

Palau del Parlament, 13 de març del 1934. — Ruiz i Ponseti, Fronjosà, Gerhard i Lloret.»

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. CEREZO: La Comissió accepta l'esmena del senyor Ruiz i Ponseti.

El Sr. ROMEVA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Romeva.

El Sr. ROMEVA: Jo comprenc la idea d'aquesta esmena, però potser és una mica massa radical, perquè trenta dies, en la forma com es trobaran plenes de feina aquestes Comissions arbitral, sobretot en el primer període d'implantació de la Llei, em sembla que és un terme molt exigü. Després ens trobarem que no resolten en aquest termini, o que si resolten en aquest termini, resoldran tan precipitadament, que donaran més feina al Tribunal de Cassació, perquè amb totes les qüestions en què han d'intervenir les Juntres arbitral amb les facultats que els donem, amb la intervenció extensa que els donem, hi haurà moltes qüestions que no les tindran resoltes en trenta dies. Això amb tota seguretat. Jo hauria admès que s'hagués rebaixat de noranta a seixanta; però trenta dies em sembla que és una cosa excessiva.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ruiz i Ponseti.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Aquesta vegada em puc permetre el luxe de contestar al senyor Romeva en nom de la Comissió, perquè la Comissió ha tingut l'amabilitat d'acceptar la meua esmena. Crec que si es pensa en una qüestió, trenta dies són més que suficients, sobers, per a deixar la qüestió resolta. Quan no es resolten les qüestions amb trenta dies, tampoc no es resolten amb seixanta, i és perquè les qüestions es deixen entafurades sota la taula i nosaltres el que volem evitar és que aquestes qüestions quedin entafurades sota la taula. Només aquesta és la raó de la nostra esmena. Trenta dies si les Juntres arbitral treballen amb mètode — nosaltres hem de desitjar que tots els organismes que creem treballin amb mètode —, són més que suficients per a resoldre les qüestions més àrdues que es puguin plantejar al voltant dels contractes de conreu. Si no els posem un límit, hi haurà coses que no en trenta dies, sinó ni en noranta, ni en mil dies, no estarien resoltes. En voler-los donar noranta dies, o seixanta dies, no és més que ganes d'allargar les qüestions, i d'allargar les qüestions quan es tracta de qüestions de treball com aquestes que aquí tractem, té el perill — perill que ja hem vist, que hem tocat pràcticament en els Jurats mixtos de tot Catalunya — de què el principi de Justícia metoditzada es deshonora davant els elements que treballen perquè comproven una cosa que ja tenim per endavant: que el sotmetre les seves qüestions a Tribunals és una manera d'enredar-los amb més facilitat, d'allargar les qüestions i de no veure-les mai resoltes. Efectivament: moltes de les coses que haurien d'haver resolt, algunes de les que ja han resolt, però que no han arribat a resolució final els Jurats mixtos, han donat lloc a multitud de conflictes perquè s'ha desacreditat aquest principi de la justícia paritària davant els treballadors. Nosaltres, en voler que s'escursi aquest període, tots els períodes que figuren en aquesta Llei, només volem fer-la més eficient i acreditar davant els elements treballadors

el principi d'aquesta justícia paritària, que la gent s'acostumi a fiar-se dels tribunals i no vulgui seguir fent-se justícia per la seva mà, com havia fet fins ara, principi que nosaltres considerem abusiu i que creiem que s'hauria de foragitar del camp de Catalunya.

El Sr. ROMEVA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Romeva.

El Sr. ROMEVA: Jo admeto la necessitat de prendre precaucions perquè les qüestions no s'eternitzin, però crec que hi ha un límit, una extensió per les funcions que atribuïm a les Comissions arbitral, i el nombre de qüestions que ja podem presumir per endavant que li seran sotmeses, i per tant no es pot demanar una solució justa i ben meditada, forçada dintre d'aquest límit dels trenta dies. Hem de pensar que hi fem entrar en aquestes Juntres tota mena de qüestions: qüestions de valoració de terres, els efectes del dret d'adquisició; qüestions de revisió d'arrendaments, qüestions de determinació de participació del propietari per al cas de parceria, qüestions totes que no es poden resoldre en un dia. Si una Junta arbitral no tingues cada vegada més que una qüestió, evidentment que amb trenta dies tindria temps de sobres per a resoldre-la; però com en tindrà moltes alhora, totes amb l'obligació dels trenta dies, serà impossible resoldre-les; i això passarà així perquè hem de preveure el període del primer plantejament de problemes que es faran simultàniament a les Comissions arbitral, i hi haurà Comissió arbitral a la qual durant un mes se li plantejaran vint qüestions cada dia.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: O mil. Aleshores no tindran temps ni amb seixanta ni amb noranta dies, i per aquest moment extraordinari, el termini aquest no valdrà; però, en canvi, quan la cosa estigui normalitzada, trenta dies estarà bé.

El Sr. ROMEVA: Naturalment, aquesta explicació és molt oportuna, però no hi era aquí.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: El defecte el mateix existirà si el termini és de trenta dies que si és de noranta; si hi ha un allau de conflictes, no tindran temps amb noranta dies tampoc.

El Sr. ROMEVA: Però si nosaltres forcem la coacció i obliguem a les Juntres arbitral a resoldre d'una manera impremeditada, aleshores el que resultarà evidentment curt serà qualsevol termini que donem al Tribunal de Cassació, i no sé què és pitjor.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ruiz i Ponseti.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Només volia fer constar que aquest obstacle que troba el senyor Romeva podia ésser objecte d'un article addicional; però davant de les paraules ben explícites del senyor Conseller de Justícia, em sembla que aquest article addicional no cal, perquè la força dels fets és superior a tots els articles que hi poguem posar. En quant als trenta dies, jo sí que he de dir que depèn exclusivament de tenir mètode de treball el que siguin suficients; si hi ha mètode en el treball, en circumstàncies normals, poden resoldre-ho tot en trenta dies, i jo precisament perquè hi pugués haver mètode de treball és pel que tenia molt interès en què no fossin Secretaris d'aquestes Juntres els Secretaris dels Jutjats municipals, perquè, com ja estan acostumats a què tot triga més de trenta, de seixanta

i de noranta dies, si hi portem els mateixos funcionaris, hi portarem els mateixos vicis i, per consegüent, les coses es retardaran.

El Sr. PRESIDENT: ¿S'aprova l'art. 83 amb l'esmena acceptada per la Comissió? (*Assentiment*.) Resta aprovat.

(*La redacció definitiva de l'article aprovat, és la següent:*

Article 83. Un cop acabat el judici arbitral, que no podrà durar més de trenta dies, la Comissió, en el laude dictat dintre d'aquell termini, haurà de resoldre totes les qüestions plantejades.»

A continuació, s'aprova l'art. 84 del dictamen, al qual no havia estat presentat cap vot particular ni cap esmena.

Es dona lectura a l'esmena següent, presentada a l'art. 85:

«Al final del darrer paràgraf s'afegirà:

"el qual haurà de fallar dintre el termini de deu dies."

Palau del Parlament, 13 de març del 1934. — Ruiz i Ponseti, Fronjosà, Gerhard, Lloret.»

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. CEREZO: Aquesta esmena a l'art. 85, que va lligat amb el termini que es dona al Tribunal de Cassació en l'art. 86, nosaltres no podem acceptar-la.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ruiz i Ponseti.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Jo, quan he vist que la Comissió acceptava amb tanta facilitat les esmenes anteriors, ja comprenia que em reservava algun cop amagat, perquè m'estranyava que les coses que fan referència al camp poguessin acabar bé; i si hi ha possibilitat d'un recurs davant d'un Tribunal superior i el Tribunal superior pot entretenir les coses tot el temps que vulgui, aleshores ho hem perdut tot, perquè els propietaris, que són els que disposen dels mitjans, d'una manera sistemàtica entaularan recurs davant del Tribunal superior, els components d'aquest Tribunal superior, que he de suposar que seran les màximes «patums» de la Judicatura, estaran sempre a favor dels propietaris, i aleshores passarà el que és inevitable que passi en aquests casos, que quedaran encallades totes les qüestions que facin referència al nostre camp.

Penseu-ho bé, això. Els Jurats mixtos s'estan deshonrant per un mal funcionament del Consell de Treball, perquè les qüestions queden encallades en forma de recursos davant del Consell de Treball. Si els judicis que facin aquestes Junes arbitrals s'han d'encallar en virtut de recursos davant del Tribunal de Cassació de Catalunya, haurem perdut el temps lamentablement dictant aquesta Llei. Si no fixem un termini al Tribunal de Cassació, aleshores no hem fet res durant tots els dies que hem estat discutint.

(*Torna a ocupar la presidència l'honorable senyor President del Parlament, senyor Joan Casanovas.*)

Fixeu el termini que vulgueu. Vosaltres sou persones més prudentes que nosaltres; potser aquest termini de deu dies el trobareu excessivament curt, perquè es tracta d'uns senyors, precisament, que no tenen mètode de treball; és allò que jo demanava quant a les Junes arbitrals, i crec que amb més mo-

tiu podem exigir-ho del Tribunal Superior, perquè són senyors més ben pagats, més ben preparats i que tenen més obligació d'estar al servei de la collectivitat. Per això jo, a aquells bons homes del camp que fan la feina gratuïtament i que s'esforcen de vegades més del que poden, els donava trenta dies de temps, però en canvi a aquests altres que tenen deures molt més importants respecte de la collectivitat, em sembla que amb deu dies en tenen prou. Si us sembla un termini breu, poseu-n'hi quinze, però que sigui un termini breu, i, sobretot, obligatori, perquè si no hi ha obligació de fallar el recurs davant del Tribunal de Cassació, serà això una cosa sistemàtica per part del propietari, i, com us deia abans, haurem perdut el temps en tot el que hem fet en dictar aquesta Llei.

El Sr. CEREZO: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. CEREZO: Com deia, aquesta esmena tendeix a la supressió del primer paràgraf de l'art. 86. Nosaltres, que creem un Tribunal de Cassació nostre perquè resolgui totes les qüestions que es puguin plantejar a Catalunya, creiem que aquest Tribunal respondrà a la funció per la qual es crearà, i com que així ho creiem i tenim la confiança que ha de resoldre les qüestions que hi vagin en recurs, diem que no podem acceptar aquesta esmena; perquè el Tribunal, de totes maneres, ha d'assenyalar vista a les parts i ha de seguir un procediment, i com que ha de seguir un procediment que es regula en l'art. 86, nosaltres no tenim inconvenient en escurçar el termini que s'assenyala en l'article, de noranta dies, a seixanta dies, però és que el fet que planteja el senyor Ruiz i Ponseti és el de posar deu dies. Per tant, ell admet, i també ho ha volgut venir a suposar, que mereix tota la confiança la resolució que hagi de donar a aquests recursos el Tribunal de Cassació de Catalunya, i només es tracta d'una discussió de dates. Ell ens diu deu dies — que també poden ésser més, segons ell ens ha indicat —, i nosaltres entenem que calguent un procediment que implica donar vista a les parts, ha d'haver-hi un marge de dies, i en lloc de noranta hi posem seixanta dies, però concretant-nos a què aquesta esmena ve a l'art. 85, nosaltres no la podem admetre.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ruiz i Ponseti.

El Sr. RUIZ I PONSETI: És evident que si bé no ho hem dit, amb el desig d'abreviar la discussió, el nostre desig de modificar la Llei, de millorar-la en el possible, no vol dir que estiguem conformes amb el criteri fonamental. No hem perdut el temps protestant d'aquest criteri fonamental, perquè sabem per endavant que teníem el plet perdut. Nosaltres estem enfonsats de què les coses del camp puguin anar al Tribunal de Cassació, és a dir, nosaltres hem dit ja dintre de la Comissió que considerem una equivocació màxima portar les coses del camp al Tribunal de Cassació de Catalunya. És la possibilitat de què es fiqui una altra vegada l'Administració de Justícia en una cosa que ja l'havia foragitat per endavant, per inútil i pertorbadora, en parlar de les Junes arbitrals, però sabem que en això no esteu disposats a transigir, que voleu que vagin precisament al Tribunal de Cassació de Catalunya. Ara el que demanem és que el Tribunal de Cassació de Catalunya, en compensació d'aquest dret màxim que li doneu, tingui uns deures,

també màxims en aquest cas, o sigui que els terminis siguin molt breus. Aquesta regulació de procediment que dona l'art. 86, nosaltres la volíem veure suprimida d'aquesta Llei, perquè considerem que si és per fixar procediment, és poc explícit, i si és per a fixar termini, donant un termini tan breu com el que nosaltres donàvem, de deu dies, el procediment no serà més que un, de treballar de pressa perquè la feina quedi acabada en la forma que sigui, però que al cap de deu dies hagi d'haver vingut el fall. Aleshores sí que resultaria espeditiu; el Tribunal de Cassació de Catalunya segurament s'equivocaria en molts casos, però sabríem per endavant si s'ha equivocat, i sabrien els conreadors de Catalunya molt aviat de quin mal han de morir.

El Sr. PRESIDENT: Resta retirada l'esmena?

El Sr. RUIZ I PONSETI: Oh! si no he convingut la Comissió, sí. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: Resta retirada l'esmena. S'aprova l'art. 85? (*Assentiment.*) Resta aprovat.

Article 86. Hi ha una esmena.

(*El senyor Secretari llegeix la següent esmena:*

«Es suprimirà el primer paràgraf d'aquest article.

Palau del Parlament, 13 de març del 1934. — Ruiz i Ponseti, Fronjosà, Gerhard i Lloret.»)

El Sr. CEREZO: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. CEREZO: En aquest art. 86 nosaltres diem que el termini de noranta dies que s'hi esmenta, sigui de seixanta dies, però que continuï igual la resta de l'article.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Agraït a les explicacions de la Comissió, retiro l'esmena.

El Sr. PRESIDENT: S'aprova l'article amb la modificació que proposa la Comissió? (*Assentiment.*) Resta aprovat.

(*L'art. 86 ha quedat redactat de la següent manera:*

«Article 86. La Sala corresponent del Tribunal de Cassació dintre el termini de seixanta dies podrà acordar la pràctica de proves i la celebració d'una compareixença i després d'aquests tràmits dintre el termini expressat dictarà les resolucions definitives.

Les resolucions del Tribunal de Cassació de Catalunya, seran executives per tots els procediments establerts en les Lleis processals vigents.»)

Article 87. Hi ha una esmena.

(*El senyor Secretari llegeix la següent*

ESMENA

«Es suprimirà aquest article.»

Palau del Parlament, 13 de març del 1934. — Ruiz i Ponseti, Fronjosà, Gerhard, Lloret.»)

El Sr. CEREZO: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. CEREZO: La Comissió accepta aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Acceptada l'esmena del senyor Ruiz i Ponseti, queda per tant, suprimint l'article? (*Assentiment.*) Resta, suprimint l'art. 87.

El Sr. CEREZO: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. CEREZO: La Comissió ha de portar a aquest dictamen articles addicionals i articles transitoris, per la qual cosa demano a la presidència que vulgui suspendre el debat.

El Sr. PRESIDENT: Se suspèn aquest debat.

ORDRE DEL DIA

per a la sessió de dimecres

1. Precs i preguntes.
 2. Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió especial sobre el Projecte de Llei de contractes de conreu.
 3. Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió de Sanitat sobre el Projecte de Llei de bases per a l'organització de la Sanitat a Catalunya.
 4. Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió d'Economia sobre el Projecte de Llei de mutualitats.
 5. Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió de Governació sobre el Projecte de Llei facultant els Ajuntaments dels Municipis de Catalunya, de més de 10,000 habitants, per a establir determinats arbitris sobre solars edificats i sense edificar.
 6. Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió de Governació sobre el Projecte de Llei relatiu a la creació d'uns Jurats d'exaccions locals substituint en les seves funcions els Tribunals Econòmico-administratiu de les antigues províncies de Catalunya.
 7. Discussió del dictamen de la Comissió de Governació sobre el Projecte de Llei contenint normes perquè els Ajuntaments puguin confeccionar un nou Pressupost per al present exercici econòmic.
 8. Discussió del dictamen de la Comissió de Cultura sobre el Projecte de Llei del Servei d'Arxius, Biblioteques, Museus i Patrimoni Històric, Artístic i Científic de Catalunya.
 9. Discussió del dictamen de la Comissió d'Economia sobre el Projecte de Llei de sindicats agrícoles.
- (*S'aixeca la sessió a les vuit i tres minuts de la vetlla.*)

PARLAMENT DE CATALUNYA

L L E I

prorrogant per al segon trimestre del 1934 el Pressupost de la Generalitat

Article 1.º El Pressupost per a l'any 1933, prorrogat per al primer trimestre de l'any que som, per la Llei del 27 de desembre del 1933, continuarà regint durant el segon trimestre del 1934, amb la fórmula d'adaptació a les necessitats d'aquests que comporten els estats A) i B), de variants en despeses i ingressos que s'acompanyen.

En conseqüència s'autoritza per a l'esmentat exercici trimestral un 25 per 100 de les consignacions de despeses pressupostades pel 1933, amb les variants que resultin dels augmentos i baixes que s'esmenten en l'estat A) adjunt.

Article 2.º Es autoritzada l'exacció dels impostos, contribucions, taxes, drets, arbitris i recursos de la Hisenda de la Generalitat, compresos en el Pressupost d'ingressos per al 1933, que es faran efectius durant el segon trimestre de l'any que som de conformitat amb les disposicions en vigor, restant fixades també les consignacions d'ingressos en un 25 per 100 de les del 1933 amb les

variants que exigeix l'adaptació pel trimestre que es detallen en l'estat B) adjunt.

Article 3.º Es autoritzat el Consell Executiu per a ampliar l'emissió d'Obligacions de Tresoreria de la Generalitat, aprovada per Llei del 22 de març del 1933, en la quantitat total de 3.750.000 pessetes, representades per 7.500 Títols de 500 pessetes cada un.

Les esmentades Obligacions hauran d'ésser emeses en les condicions previstes per l'art. 2.º de la Llei esmentada.

El producte de l'ampliació de l'emissió d'Obligacions de Tresoreria s'aplicarà en primer terme a satisfer les despeses que s'efectuïn durant el segon trimestre de l'any que som i de conformitat amb les previsions pressupostàries que corresponguin a cabals extraordinaris, i en el marge que resulti a facilitar el funcionament de la Tresoreria de la Generalitat durant la pròrroga trimestral.

Palau del Parlament, 13 de març del 1934.

PROJECTE DE PRÒRROGA DEL PRESSUPOST DEL 1933 PER AL SEGON TRIMESTRE DEL 1934

ESTAT A). — DESPESES

Relació de les variants per augmentos i baixes amb relació a l'import d'un 25 per 100 de les partides de despeses del Pressupost del 1933

Cap.	Art.	Partida	Conceptes	Augments	Baixes	Motius que justifiquen la variant
I	2.º	16 bis	Personal del Departament de Presidència, sense plantilla en Pressupost, i retribucions per treballs extraordinaris . . .	15,000'—	—	Per desintegrament de la partida 109 que es distribueix entre els diferents Departaments.
	3.º	17	Material oficines i arxiu . . .	2,000'—	—	Insuficiència de la consignació de 1933.
	5.º	47	Augments per antiguitat . . .	10,000'—	—	Idem.
III	2.º	62 bis	Personal del Departament de Justícia i Dret, sense plantilla			

Cap.	Art.	Partida	Conceptes	Augments	Baixes	Motius que justifiquen la variant
			en Pressupost, i retribucions per treballs extraordinaris. . .	7,500'—	—	Per desintegrament de la part. 109 que es destribueix entre els diferents Departaments.
IV	1. ^r	82	Un Cap de Secció	—	4,125'—	Per haver passat al Parlament el Cap senyor Soldevia.
	2. ⁿ	108	Personal subaltern eventual . . .	10,500'—	—	Insuficiència de la consignació de 1933.
		109	Personal eventual i retribucions extraordinàries . . .	—	27,000'—	Per desintegrament d'aquesta partida pel traspàs a diferents Departaments.
	4. ^t	162	Material d'oficines	7,500'—	—	Insuficiència de la consignació del 1933
		163	Enllumenat.	2,500'—	—	Idem.
		167	Telèfons.	8,250'—	—	Idem.
		170	Despeses generals	5,000'—	—	Idem.
		198	Viatges	5,000'—	—	Idem.
		199	Automòbils i despeses de locomoció.	14,000'—	—	Idem.
		203	Eleccions	—	40,000'—	Innecessària pel trimestre.
	5. ^b	217-1	Participació Inspectors sanitaris	175,000'—	—	Nova partida que motiva el traspàs de Serveis de Sanitat.
		217-2	Retribucions extraordinàries . . .	25,000'—	—	Idem.
		217-3	Altres despeses	50,000'—	—	Idem.
V	3. ^r	352	Personal eventual Cèdules. . . .	20,500'—	—	Insuficiència de la consignació de 1933.
	4. ^t	454	Premis a Recaptadors	—	33,000'—	Sobrant pel trimestre.
	8. ^b	508 bis	Personal del Departament de Finances, sense plantilla en Pressupost, i retribucions per treballs extraordinaris	33,000'—	—	Per desintegrament de la part. 109 que es destribueix entre els diferents Departaments.
		516	Lloguer de locals.	5,000'—	—	Insuficiència de la consignació de 1933.
		517	Llum, calefacció i neteja	3,750'—	—	Idem.
VI	2. ⁿ	525 bis	Personal del Departament de Cultura, sense plantilla en Pressupost, i retribucions per treballs extraordinaris	27,000'—	—	Per desintegrament de la part. 109 que es destribueix entre els diferents Departaments.
	3. ^r	534	Dietes Consell de Cultura	3,500'—	—	Insuficiència de la consignació de 1933.
	5. ^b	601	Patronat formació professional de Barcelona	30,000'—	—	Idem.
		647	Professor Institut Estudis Comercials.	2,806'25	—	Idem.
		657	Professor Càtedres lliures d'Art	—	750'—	Amortització d'una càtedra.
		662	Escola d'Infermeres.	15,000'—	—	Insuficiència de la consignació de 1933.

Cap.	Art.	Partida	Conceptes	Augments	Baixes	Motius que justifiquen la variant
		673	Lloguer Escola de Nàutica	—	1,305'—	Sobrant pel trimre.
6.º		678	Professorat Institut Escola	10,000'—	—	Insuficiència de la consignació de 1933.
8.º		738	Construcció prestatgeries i adquisició de llibres.	—	25,000'—	Sobrant pel trimre.
		762	Bibliotecària Escola Treball	62'50	—	Insuficiència de la consignació de 1933.
		763	Auxiliar Escola del Treball	10'—	—	Ídem.
		771	Directora Biblioteca de Canet de Mar	62'50	—	Ídem.
		782	Idem de Manresa	10'—	—	Ídem.
		794	Personal Biblioteques Cervera i Vilafranca	812'50	—	Ídem.
9.º	901 bis		Patronat Museu d'Arqueologia de Barcelona, per a despeses de nova instal·lació	20,000'—	—	Subvenció extraordinària pel trasllat del Museu a un dels Palaus de Montjuïc.
		848	Beques Escola de Bibliotecàries	166'66	—	Insuficiència de la consignació de 1933.
VII	5.º	905	Personal zeladors i peons	35,600'—	—	Ídem.
		909	Adquisició de materials	83,589'27	—	Ídem.
VIII	7.º	957	Professorat Escola Agricultura	5,000'—	—	Ídem.
		994	Personal Oficina Economia	950'—	—	Ídem.
	994 bis		Personal del Departament d'Agricultura i Economia sense plantilla en Pressupost, i retribucions per treballs extraordinaris	28,500'—	—	Per desintegrant de la part. 109 que es distribueix entre els diferents Departaments.
	1003 bis		President i Vocals Comissions Arbitrals creades per Llei de 26-6-1933	30,000'—	—	No hi havia consignació al Pressupost del 1933.
IX	2.ª	1012 bis	Personal del Departament de Treball i Obres Públiques, sense plantilla en Pressupost, i retribucions per treballs extraordinaris.	16,500'—	—	Per desintegrant de la part. 109 que es distribueix entre els diferents Departaments.
	5.º	1034	Institut Atur forçós.	175,000'—	—	Obligació que determina la Llei de creació de l'Institut.
	6.º	1035 bis	Personal del Departament de Sanitat i Assistència Social, sense plantilla en Pressupost, i retribucions per treballs extraordinaris	19,500'—	—	Per desintegrant de la part. 109 que es distribueix entre els diferents Departaments.
	7.º	1046	Obres Institució Maternal Catalana	—	50,000'—	Sobrant per trimre.
	8.º	1075	Serveis d'Higiene i Beneficència	—	50,000'—	Ídem.
	1079 bis		Patronat d'Assistència Social de les Cases de Caritat i Maternitat i Expòsits i de Protecció de menors, Despeses			

Cap.	Art.	Partida	Conceptes	Augments	Baixes	Motius que justifiquen la variant
			del Servei de Protecció de menors	339,500'—	—	La incorporació al Pressupost de la Generalitat del Servei de Protecció de Menors.
	10	1132	Dements	70,000'—	—	Insuficiència de la consignació de 1933.
		1142	Edificis Clínica Mental.	—	50,000'—	Sobrant pel trimre.
X	2. ^a	1191	Crèdits reconeguts	150,000'—	—	Insuficiència de la consignació de 1933.
		1189	Indemnització a la C. ^a F. C. «M. S. i A»	1,000'—	—	Idem.
		1192	Préstec Col·lecció Plandiura	—	10,931'50	Sobrant pel trimre.
	3. ^a	1199	Retorn d'ingressos indeguts	8,000'—	—	Per devolucions disposades en virtut d'Ordre del Departament de Sanitat.
	4. ^b	1209	Organització de nous serveis	290,000'—	—	Insuficiència de la consignació de 1933.
		1209-1	Per a atendre a les despeses del Servei d'Indústria, traspassat per l'Estat	151,218'21	—	El traspàs del servei.
		1209-2	Per a millorar els sous del personal de la Generalitat amb assignacions inferiors a 4,000 pessetes anuals, d'acord amb les normes de caràcter provisorí que determini el Consell, fins i tant que el Parlament acordi en definitiva amb referència a les esmentades assignacions	100,000'—	—	Nova partida per a millorar els sous petits.
		1212	Pensions als funcionaris jubilats.	10,000'—	—	Insuficiència de la consignació de 1933.
		1218	Pensions a orfes i vídues	1,250'—	—	Idem
XI	I. ^a	1221	Préstec Caixa de Pensions	6,827'97	—	Idem
		1227	Caixa d'Estalvis - Hospital Xifré, d'Arenys de Mar	—	8,300'—	Sobrant pel trimestre.
		1230	Idem Préstecs - interessos.	14,000'—	—	Consignacions que responen a les necessitats del segon trimestre.
	2. ^a	1232	Amort. Emp. 9.000,000	87,000'—	—	Idem.
		1233	Idem Emp. 5.000,000	40,500'—	—	Idem.
		1234	Idem Emp. 13.000,000	52,000'—	—	Idem.
		1235	Idem Emp. 7.000,000	14,500'—	—	Idem.
		1236	Idem Emp. 27.500,000	410,500'—	—	Idem.
		1237	Idem 5.000,000 (amp.)	74,500'—	—	Idem.
		1238	Idem Emp. 60.000,000	90,000'—	—	Idem.
		1239	Idem Emp. 15.000,000	6,000'—	—	Idem.
		1240	Idem Emp. 60.000,000	4,500'—	—	Idem.
		1241	Idem Emp. 10.000,000	40,000'—	—	Idem.
		1242	Idem Emp. 30.000,000	65,000'—	—	Idem.
		1243	Idem Emp. Tarragona	3,000'—	—	Idem.
		1244	Interessos de 30,000 obligacions Emprèstit de la Generalitat	225,000'—	—	Idem.
		1245	Amort. Emp. 9.000,000	72,590'63	—	Idem.
		1246	Idem Emp. 5.000,000	44,257'50	—	Idem.
		1247	Idem Emp. 13.000,000	134,285'63	—	Idem.

Cap.	Art.	Partida	Conceptes	Augments	Baixes	Motius que justifiquen la variant
		1248	Interessos Emp. 7.000,000.	103,470'—	—	Consignacions que responen a les ne- cessitats del segon trimestre.
		1249	Idem Emp. 27.500,000 . .	389,617'50	—	Idem.
		1250	Idem Emp. 5.000,000 (Amp.)	39,135'—	—	Idem.
		1251	Idem Emp. 30.000,000 . .	66,480'—	—	Idem.
		1252	Idem Emp. 1.250,000 . .	16,875'—	—	Idem.
		1253	Idem Emp. 60.000,000 . .	928,664'37	—	Idem.
		1254	Cupons i obligacions amortit- zades a satisfer per haver-se reintegrat	25,000'—	—	Idem.
		1255	Interessos de 7,500 obliga- cions de Tresoreria. . . .	56,250'—	—	Idem.
		1232	Amort. Emp. 9.000,000 . .	—	20,875'—	Partides correspo- nents al 25 per 100 de les del 1933, que han estat substitui- des per les ante- riors.
		1233	Idem Emp. 9.000,000 . .	—	21,375'—	Idem.
		1234	Idem Emp. 5.000.000 . .	—	9,750'—	Idem.
		1235	Idem Emp. 5.000,000 . .	—	9,875'—	Idem.
		1236	Idem Emp. 13.000,000 . .	—	12,375'—	Idem.
		1237	Idem Emp. 13.000,000 . .	—	12,625'—	Idem.
		1238	Idem Emp. 7.000,000 . .	—	3,500'—	Idem.
		1239	Idem Emp. 7.000,000 . .	—	3,500'—	Idem.
		1240	Idem Emp. 27.500,000 . .	—	96,750'—	Idem.
		1241	Idem Emp. 27.500,000 . .	—	99,625'—	Idem.
		1242	Idem Emp. 5.000,000 (Amp.)	—	17,625'—	Idem.
		1243	Idem Emp. 5.000,000 (Amp.)	—	18,125'—	Idem.
		1244	Idem Emp. 60.000,000 Int.	—	21,250'—	Idem.
		1245	Idem Emp. 60.000,000 Int.	—	21,250'—	Idem.
		1246	Idem Emp. 15.000,000 Man.	—	1,500'—	Idem.
		1247	Idem Emp. 15.000,000 Man.	—	1,500'—	Idem.
		1248	Idem Emp. 60.000,000 Man.	—	1,000'—	Idem.
		1249	Idem Emp. 60.000,000 Man.	—	1,000'—	Idem.
		1250	Id. Emp. 10.000,000 C.C.C.	—	8,750'—	Idem.
		1251	Id. Emp. 10.000,000 C.C.C.	—	10,000'—	Idem.
		1252	Interessos Emp. 9.000,000 .	—	18,622'97	Idem.
		1253	Idem	—	18,622'97	Idem.
		1254	Idem	—	18,388'12	Idem.
		1255	Idem	—	18,388'13	Idem.
		1256	Interessos Emp. 5.000,000.	—	11,285'15	Idem.
		1257	Idem	—	11,285'16	Idem.
		1258	Idem	—	11,175'47	Idem.
		1259	Idem	—	11,175'47	Idem.
		1260	Interessos Emp. 13.000,000.	—	33,852'65	Idem.
		1261	Idem	—	33,852'66	Idem.
		1262	Idem	—	33,713'43	Idem.
		1263	Idem	—	33,713'44	Idem.
		1264	Interessos Emp. 7.000,000.	—	25,972'50	Idem.
		1265	Idem	—	25,972'50	Idem.
		1266	Idem	—	25,920'—	Idem.
		1267	Idem	—	25,920'—	Idem.
		1268	Interessos Emp. 27.500,000.	—	100,350'—	Idem.
		1269	Idem	—	100,350'—	Idem.
		1270	Idem	—	98,898'75	Idem.
		1271	Idem	—	98,898'75	Idem.
		1272	Interessos Emp. 5.000,000 (amp. del de 27.500,000)	—	44,810'—	Idem.
		1273	Interessos Emp. 30.000,000.	—	49,480'—	Idem.

Cap.	Art.	Partida	Conceptes	Augments	Baixes	Motius que justifiquen la variant
		1274	Interessos Emp. 1.125,000, Tarragona.	—	16,875'—	Partides correspo- nents al 25 per 100 de les del 1933, que han estat substitui- des per les ante- riors.
		1275	Interessos Emp. 60.000,000, Interior	—	883,775'63	Ídem.
		1276	Cupons i obligacions amortit- zades a satisfer per haver-se reintegrat.	—	25,000'—	Ídem.
			Totals.	<u>5.034,491'49</u>	<u>2.468,960'25</u>	

RESUM

	Pessetes
Importen els augments.	5.034,491'49
Importen les baixes.	2.468,960'25
Diferència en més d'augment. . .	<u>2.565,531'24</u>

Importen els *augment*s a *Despeses*, que es consignen en el present *Estat A*) del projecte per al se-
gon trimestre del 1934, la suma de *cinc milions trenta-quatre mil quatre-centes noranta-una pessetes*
amb quaranta-nou cèntims, i les baixes, la de *dos milions quatre-centes seixanta-vuit mil nou-centes sei-*
xanta pessetes amb vint-i-cinc cèntims; resultant, per tant, un augment líquid a *despeses* de dos mi-
lions cinc-centes seixanta-cinc mil cinc-centes trenta-una pessetes amb vint-i-quatre cèntims.

El Conseller de Finances,
MARTÍ ESTEVE

PROJECTE DE PRÒRROGA DEL PRESSUPOST DEL 1933 PER AL SEGON TRIMESTRE DEL 1934

ESTAT B). — INGRESSOS

Relació de les variants per augments i baixes amb relació a l'import d'un 25 per 100 de les partides d'ingressos del Pressupost del 1933

Cap.	Art.	Partida	Conceptes	Augments	Baixes	Motius que justifiquen la variant
II	3. ^r	29	Patronat d'Assistència Social de les Cases de Caritat i Maternitat i Expòsits i de Protecció de Menors. Càlcul d'ingressos que comporta la incorporació del Servei de Protecció de menors . . .	339,500'—	—	Per incorporació del Servei de Protecció de menors al Pressupost de la Generalitat.
IV	I. ^r	38	Subvenció de l'Estat per a conservació de camins. . .	119,189'27	—	Major subvenció de l'Estat sobre el càlcul del Pressupost del 1933.
IV	I. ^r	39	Subvenció de l'Estat per a construcció de camins. Subvenció de l'extingida Diputació de Lleida.	122,667'25	—	El no haver-hi partida pel concepte al Pressupost del 1933.
V	2. ⁿ	56 bis	Producte que es calcula obtenir per la venda de «Paper de Pagaments» de la Generalitat, que s'utilitza pel pagament de drets d'inspeccions sanitàries.	250,000'—	—	Pel concepte no hi havia partida al Pressupost del 1933.
VII	Ú.	70	Traspàs de serveis	937,194'01	—	Augment que es considera possible per aquest concepte.
VII	Ú.	70 bis	Quantitat a percebre de l'Estat per l'import de la valoració del Servei d'Indústria. . .	151,218'21	—	Pel concepte no hi havia partida al Pressupost del 1933.
IX	Ú.	83	Obligacions de Tresoreria. .	645,762'50	—	Producte de l'emissió d'Obligacions de Tresoreria que autoritza el Projecte de Llei de Pròrroga del Pressupost.
Total.				<u>2.565,531'24</u>	—	

Importen els augments a Ingressos que es consignen en el present Estat B) del Projecte per al segon trimestre del 1934, la suma de dos milions cinc-centes seixanta-cinc mil cinc-centes trenta-una pessetes amb vint-i-quatre cèntims.

El Conseller de Finances,
MARTÍ ESTEVE

